

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta pedagogická

Bakalářská práce

**OSOBNOSTI JAZZU NA PLZEŇSKU OD 70. LET
20. STOLETÍ**

Josef Pilný

Hudba se zaměřením na vzdělávání

Vedoucí práce: Mgr. Tomáš Kuhn, Ph. D.

Plzeň 2012

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni 2012

.....

Poděkování

Nejprve bych rád poděkoval vedoucímu mé bakalářské práce panu Mgr. Tomáši Kuhnovi, Ph. D. za motivaci v dokončení mé práce, kterou jsem potřeboval. Dále bych chtěl poděkovat všem vstřícným lidem, kteří si udělali volný čas na rozhovory se mnou.

Obsah

1	Úvod.....	6
2	Historie jazzové hudby na Plzeňsku do roku 1970.....	7
2.1	Počátek jazzu v Plzni	7
2.2	Poválečná situace	8
2.3	První jazz klub v Plzni	9
2.4	Orchestry do roku 1970.....	9
2.4.1	Orchestr Ladislava Zikmunda.....	9
2.4.2	Orchestr Josefa Voříška	9
2.4.3	Orchestr Miroslava Jirkovského	10
2.4.4	Orchestr Zdeňka Čechury	11
2.4.5	Orchestr Vladimíra Richtera.....	12
3	Historie jazzové hudby na Plzeňsku od roku 1970.....	13
3.1	Úpadek jazzu.....	13
3.2	Činnost jazzových klubů	13
3.2.1	Jazz klub Dominik	13
3.2.2	Hifi klub.....	14
3.2.3	Jazz Rock Café.....	14
3.2.4	Jazz klub v Americkém centru.....	14
3.3	Plzeňské jazzové festivaly.....	15
3.3.1	Na ulici.....	15
3.3.2	International Big Band Festival Plzeň	15
3.3.3	Jazz na divadle	15
3.3.4	Jazz bez hranic	16
3.4	Hudební návraty	16

3.5	Jazz and Beyond.....	16
3.6	Jazzové kapely v Plzni	17
3.6.1	Plzeňský Big Band.....	17
3.6.2	P Jazz Combo.....	17
3.6.3	Ivan Audes Trio	18
3.6.4	Jazz Mistake.....	18
3.6.5	Libmo.....	19
3.6.6	Petr Beneš a Jeepers Ceepers.....	20
3.6.7	Pilsner Jazz Band	20
3.6.8	Psí dečky	21
4	Osobnosti jazzu na Plzeňsku.....	22
4.1	Jiří Koptík.....	22
4.2	František Kučera	25
4.3	Ivan Audes	28
4.4	Pavel Hrubý.....	32
4.5	Daniel Eberle.....	35
4.6	Václav Greif.....	40
5	Závěr	45
6	Seznam literatury a dalších pramenů	46
7	Resumé.....	48
8	Přílohy.....	49

1 Úvod

V mé práci se zabývám hudebním stylem, který se nazývá jazz. Mám k němu velice blízký vztah, protože se opírá o individuálnost a improvizaci. Právě volnost mne nejvíce uchvátila. Již z poslechu skladeb lze říci, v jaké náladě se daný interpret nachází. Jestli cítí stesk, radost, vášně, zápal, ale i mnoho dalších důležitých faktorů, ovlivňující jeho osobitý projev, se odráží v jeho interpretaci. Jazz mě v některých situacích uklidňuje. Mezi mé nejoblíbenější interprety a orchestry patří samozřejmě Louis Armstrong, Glenn Miller, Ondřej Havelka a jeho Melody Makers. Rád poslouchám i novější formy jazzu, kde je mým předním favoritem slepý klavírista Ray Charles.

V práci se nejdříve zabývám zrodem jazzové hudby v Plzni. Nastiňuji zde některá fakta týkající se jazzu v Plzni před rokem 1970. Tato historická část je podle mého mínění velmi důležitá. Jednalo se o předstupeň dalšího dění. Zmíněné jsou zejména tehdejší orchestry působící v Plzni. Byla to především slavná éra big bandů, na kterou by se rozhodně nemělo zapomínat. V další části mé práce se zabývám historií jazzové hudby v Plzni od roku 1970. Pokračuji mapováním klubů jazzu, hudebních festivalů a především místních skupin. Právě u hudebních skupin jsem dbal na to, aby v obsahu byly uvedeny sestavy bývalých a současných hráčů. Ve třetí kapitole se věnuji pouze osobnostem. Rozebírám jejich život, kde studovali, co je přivedlo k jazzu, kde a s kým hráli. Jistě by se dalo psát i o dalších hudebnících, já jsem si zvolil šest významných představitelů. Jedná se o starší a mladší generaci jazzmanů. Tato kapitola je ze všech nejdůležitější. Podle ní se také celá má práce nazývá.

Svůj text jsem se snažil psát přehledně. Práci si může přečíst každý, kdo by se chtěl něco dozvědět o jazzové situaci v Plzni. Lze ji také použít pro výklad na školách s hudební výchovou. Pedagogové tak mají k dispozici stručný přehled o dění a zásadních osobnostech v Plzni.

2 Historie jazzové hudby na Plzeňsku do roku 1970

2.1 Počátek jazzu v Plzni

Americké vojsko postupovalo Německem v druhé polovině roku 1944 až do začátku května 1945. Obyvatelé Německa brali Američany jako své nepřátelé, protože americké letectvo rozbombardovalo Německu mosty, budovy, železnice, fabriky a spoustu dalších částí měst.

2. května se dostali Američané až za hranice Československa, a najednou je zde lidé vítali jako osvoboditele. To byl pro ně úžasný rozdíl a neuvěřitelný šok. Dne 5. května byla osvobozena Plzeň, ale pořád tu byla ještě německá armáda. Americké vojsko přijelo do Plzně ráno 6. května, obsadilo budovu gestapa, vojenské kasárny, Němce odvezli pryč a postavili si ve městě stanové tábory. 8. května byla podepsána německá kapitulace. Ta se ale musela opakovat 9. května, jelikož Rusové do Plzně nestihli dojet včas.

Válka skončila a Američané se chtěli nějak zabavit. Z Ameriky si nechali poslat do Plzně noty Glenna Millera. Sebrali plzeňské muzikanty, dali jim noty, naučili je swingovat a každý den se hrálo. Některé výborné muzikanty také odvezli do Norimberku, kde hráli na zábavách a oslavách.

Američané si udělali své velitelství v hotelu Slovan. Besedu měli jako zábavný klub pro bílé vojáky a Peklo pro černé vojáky. Tenkrát se rasové rozdělení tvrdě dodržovalo.

Vojska odjela v říjnu 1945. Téhož roku Američané spustili rádio v Mnichově, které vysílalo jen pro americké vojáky. Vysílal se swing, zprávy, country a zase swing. Rádio hrálo od rána do večera a stejná swingová okénka se opakovala až několikrát za den. Radiové spojení mělo dosah slyšitelnosti jen do Plzně a místní hudebníci tak často sedávali u rádia. Psali si noty a tím získali originální aranžmá skladeb. Karel Vlach posílal své muzikanty do Plzně, aby zde noty opisovali. Díky tomu zde vyrostli výborní

jazzoví hudebníci. Byli to například Milan Řežábek (kontrabas), Václav Skála (bicí) nebo Josef Audes (barytonsaxofon), kteří se později stali členy Orchestru Gustava Broma.

2.2 Poválečná situace

Po roce 1945, stejně tak jako dříve, provozovali kapelníci své orchestry jako malé živnosti. Jejich činnost probíhala na základě tzv. kapelnického oprávnění, což byl specifický živnostenský list pro provozování orchestru. Bez této listiny nemohl kapelník stát v čele provozu orchestru či kapely.

Politické události v únoru 1948 zasáhly i účinkování orchestrů. Swing a jazz byl chápán tehdejšími režimem jako produkt americké kultury. To se samozřejmě komunistům nelíbilo, a proto zavedli patřičná opatření. Pro rozvoj své ideologie zakázali výuku a produkci jazzu. Důsledek tohoto konání byl takový, že na konzervatořích se směla vyučovat pouze klasická hudba a jazz neměl být vůbec zařazován do vyučovacích osnov. V rozhlase se nesměly pouštět písně, které se opíraly o jazz, a hlavně o zpěv v angličtině.

Postupně byly zřizovány u středních i větších podniků tzv. závodní kluby. Ty se staraly o provoz veškerých koncertních a tanečních sálů v Plzni. Orchestry, které dále chtěly účinkovat, se musely stát orchestrem některého ze závodních klubů. Tímto krokem si zajistil politický režim veškerou kontrolu nad kulturním děním. Všechny živnosti byly zestátněny a kapelnická oprávnění zrušena. Mikrofon byl brán jako zbraň lidu a každý kapelník musel tedy předem sepsat vše, co řekne na koncertu. Týkalo se to i písní, které často musely mít český název. Tyto formuláře se odevzdávaly závodním organizacím Komunistické straně Československa, protože tato strana dohlížela na průběh koncertů.

V těchto letech v Plzni působily velké orchestry, které se těšily značné oblibě lidí. Hrál se každý den, a to v Besedě, Pekle a Na Svazáčku. Do Plzně jezdily hrát i ty nejlepší orchestry z celé Československé republiky. Mezi nimi byl Orchestr R. A. Dvorský, Orchestr Gustava Broma nebo Orchestr Karla Vlacha.

2.3 První jazz klub v Plzni

Od roku 1959 začal Petr Brabec provozovat v Plzni jazz klub ve Smetance. Forma jazz klubu byla taková, že proběhlo průvodní slovo, pouštěla se hudba a diskutovalo se o ní. Jazz klub byl otevřen dvakrát v měsíci. Hrály se zde skladby Glenna Millera, Duka Ellingtona, Benna Goodmenna a dalších světových jmen. Petr Brabec musel provádět cenzuru těchto pořadů a pozvánky dostávali jen vybraní lidé. Byl vydáván i jazzový časopis Jazz bulletin, ve kterém se čtenář seznamoval s jazzem jak u nás, tak i v cizině. Vycházely zde například žebříčky orchestrů a hudebníků. Na předních místech se umisťoval vždy Josef Audes. Tento časopis začal vycházet v roce 1963. V té době byl psán ručně na stroji a až později byl prováděn hromadný tisk. Konec časopisu je datován rokem 1965 a konec klubu rokem 1966.

2.4 Orchestry do roku 1970

2.4.1 Orchester Ladislava Zikmunda

Jednalo se o jeden z nejlepších orchestrů své doby, díky své vynikající hře se umisťoval na předních příčkách v hudebních žebříčcích. Polický režim si začal zajišťovat kontrolu nad kulturním děním a tento skutek se stal pro Orchester Ladislava Zikmunda osudným. Nedostal se do žádného závodního klubu, a ani nesehnal jiné působiště, pod kterým by mohl vystupovat. Členové orchestru z těchto důvodů odcházeli do jiných kapel a Ladislav Zikmund na tuto situaci zareagoval tím, že orchestr v roce 1953 rozpustil.

2.4.2 Orchester Josefa Voříška

Orchester vznikl pod vedením Josefa Voříška v Plzni před válkou a nesl název Melodie. K názvu se každý rok přidával i rok, ve kterém se hrálo (např. Melodie 43). Tento orchestr hrál ve složení Zdeněk Liška, Jaroslav Klečka a Miroslav Jirkovský (trumpety), Antonín Hrubý (pozoun), Josef Marek, Josef Voříšek, Ladislav Krejčí a

Jaroslav Procházka (saxofony), Josef Höffner (klavír), František Čížek (kontrabas) a Panzer (bicí).

Kvalita orchestru byla na první poslech znát zásluhou Josefa Höffnera, Zdeňka Lišky a Josefa Marka. Jednalo se hráče, kteří již měli zkušenosti z Orchestru Bobka Briena, kde dříve působili ve velmi kvalitní sestavě.

Josef Voříšek oznamoval na koncertech, které další písně budou následovat. Orchester vystoupil v roce 1948 v Domažlicích a zde do mikrofonu Voříšek oznámil další píseň s názvem Americká patrola. Bohužel bylo přítomno i několik funkcionářů z řad Komunistické strany Československa, a ti se zasloužili o to, aby Josef Voříšek byl zbaven kapelnického oprávnění. Bez něj nemohl orchestr řídit, a proto vedení orchestru musel předat Miroslavu Jirkovskému. Josef Voříšek pak působil v orchestru jen jako saxofonista.

2.4.3 Orchester Miroslava Jirkovského

Miroslav Jirkovský převzal v roce 1948 orchestr po Josefu Voříškovi. Orchester Miroslava Jirkovského měl nesporné štěstí v tom, že byl začleněn do Závodního klubu Škoda Plzeň. To jej opravňovalo k tomu, aby orchestr mohl dále vystupovat a mohl působit v plzeňské Besedě.

Orchester čerpal svůj repertoár z notových zápisů od Karla Vlacha a pana Vlahníka. Některé skladby zaranžoval i sám Miroslav Jirkovský. Tím získal orchestr velkou popularitu u všech posluchačů, kterým se zakázaný moderní swing a jazz velmi líbil.

Díky tomu, že orchestr byl veden v Závodním klubu Škoda Plzeň, přešlo k němu několik muzikantů z Orchestru Ladislava Zikmunda, konkrétně tedy Miloš Vladař a Zdeněk Křepel (trumpety), Karel Příbyl (saxofon), František Křížek, Volf a Václav Šneberk (trombony). Miroslav Jirkovský rozšířil tím svůj orchestr na klasické obsazení big bandu - 4 trubky, 4 trombony a 5 pozounů.

Mimo jiné v orchestru působili i vynikající hráči Milan Řežábek (kontrabas), Josef Audes (barytonsaxofon), Laco Deczi (trumpeta) a Václav Zahradník (klavír). Milan Řežábek a Josef Audes odešli do Orchestru Gustava Broma. Laco Deczi hrál

v Orchestru Miroslava Jirkovského pouze po dobu, kdy byl na vojně v Plzni. Václav Zahradník se stal zakladatelem Tanečního orchestru České televize.

Nástupem rokenrolu však nastalo pro orchestr velmi těžké období. Miroslav Jirkovský, i když byl výborný aranžér, nedokázal repertoár a ani zvuk své kapely přizpůsobit novým vlivům a požadavkům. A tak v létě roku 1968 ukončil činnost orchestru.

Během dalších deseti let se opět silně projevila hudební cenzura, přičemž v Plzni stárla generace swingových posluchačů a nostalgicky se vzpomínalo na orchestr Miroslava Jirkovského.

Orchestr Miroslava Jirkovského byl požádán o to, aby vystoupil na výstavě v Plzni. 2. 7. 1977 se tedy konal velký návrat slavného orchestru, který vyvolal nadšení a kladný ohlas u všech plzeňských diváků.

První povolený koncert se však musel konat až v říjnu roku 1977 na počest 60. výročí revoluce v Rusku. Další koncert se konal v únoru roku 1978 na počest 30. výročí roku 1948. Orchestr vystupoval hlavně na vyprodaných koncertech s názvem Když byl swing králem.

V roce 1990 se konaly poslední koncerty Orchestru Miroslava Jirkovského k výročí osvobození Plzně. Tyto koncerty byly v přímém přenosu Československé televize. Důvodem posledních koncertů bylo to, že téhož roku Miroslav Jirkovský umírá, orchestr tak končí svou dlouholetou činnost.

2.4.4 Orchester Zdeňka Čechury

Roku 1955 vzniká nový orchestr, který působí pod vedením klavíristy Zdeňka Čechury. Orchestr měl klasické, ale poněkud menší obsazení než jiné orchestry. Jednalo se o 3 trubky, 1 pozoun, 3 saxofony a rytmiku.

Orchestr obdržel dobrou nabídku a dostal se tedy do Závodního klubu Škoda Plzeň. Vedle Orchestru Miroslava Jirkovského mohl taktéž účinkovat v Měšťanské besedě.

Členové Orchestru Zdeňka Čechury byli mladší a věnovali se více jazzu, nežli swingovým standardům. Vyžívali se v improvizacích, a to přispělo k velké oblibě u plzeňského obecnstva a k následnému rozšíření orchestru.

K největším změnám dochází mezi obdobími 1960 a 1968. V tomto období se snaží Zdeněk Čechura o to, aby oslovil co nejvíce posluchačů. Důsledkem je tedy zmenšení orchestru, změna repertoáru a hudebního stylu z jazzu na pop. Tohoto roku opouští orchestr i sám Zdeněk Čechura.

2.4.5 Orchester Vladimíra Richtera

Vladimír Richter byl velmi dobrým trumpetistou, který hrál v Plzni swing. V roce 1970 založil nový orchestr v Pekle. Tento orchestr nebyl vůbec velký a jeho složení čítalo jen několik muzikantů.

Jednalo se však o vůbec první orchestr, který hrál v Plzni spojení stylů jazzu a rocku. To bylo na tu dobu něco ojedinělého a orchestr se těšil oblibě u obecnstva.

Notový materiál obstarával Vladimír Richter. Byl to totiž opravář rozhlasových přijímačů. Právě díky této práci mohl jako jeden z mála poslouchat nové trendy, které se odehrávaly ve světě. Sám poslouchal vysílání a zaznamenával skladby do notového zápisu. Kromě něho neměl v Plzni nikdo takovýto notový materiál.

Snažil se o to, aby jeho orchestr měl dobrý zvuk. Proto v jeho orchestru působily dechové a smyčcové nástroje. Součástí orchestru byla i řada zpěváků, čímž vytvořil naprosto originální hudební atmosféru.

V roce 1979 však orchestr ukončil svoji činnost z důvodů vážné nemoci svého kapelníka Vladimíra Richtera, který ještě téhož roku umírá.

3 Historie jazzové hudby na Plzeňsku od roku 1970

3.1 Úpadek jazzu

Zásadní vliv na změnu tohoto stavu mělo částečné uvolnění politické situace, a tím i hudební cenzury v letech 1967-68. Úžasná popularita anglické skupiny The Beatles vedla ke vzniku rockových skupin. Lidé toužili po populární hudbě, což mělo negativní dopad na jazzovou a swingovou hudbu v Plzni. Způsobilo to buď rozpad velkých orchestrů anebo jejich zmenšení.

Big beat stále více oslovoval nastupující mladou generaci, která již netoužila poslouchat jazz a swing. Mladá generace naopak dychtila po jednoduché a nezávislé hudbě, která jim má co říct. Jazzová hudba se stala spíše doménou pamětníků bývalé zlaté éry. Existovala již jen menšina mladých milovníků jazzu.

Dalším důvodem oslabení zájmu jazzu na Plzeňsku bylo to, že město Plzeň leželo v západních Čechách. Svou polohou to bylo největší město u německých hranic, což zneklidňovalo tehdejší režim.

3.2 Činnost jazzových klubů

3.2.1 Jazz klub Dominik

Mezi mládeží na celém světě neustále vzrůstal zájem o jazzovou hudbu. O tom svědčily beze zbytku vyprodané jazzové kluby i maximální zájem o festivaly zaměřené právě na tuto oblast. Plzeň již řadu let trpěla chronickým nedostatkem jazzu. Hlasy po jazzu byly konečně vyslyšeny. Proto Městský výbor Socialistického svazu mládeže v Plzni ve spolupráci s klubem mládeže Dominik zakládá jazz klub v roce 1975.

O tento klub se staral Petr Brabec, Zdeněk Raboch a Antonín Matzner. Zde se scházelo mnoho studentů konzervatoře a poslouchali jazzovou hudbu. O zásobování novými deskami se staral Michal Ditrich, který měl maminku v České televizi. Ta jezdila často do zahraničí a vozila zpět do Plzně ty nejnovější jazzové nosiče. V tomto klubu se scházeli i budoucí jazzové osobnosti. Klub byl zavřen v roce 1978.

3.2.2 Hifi klub

Na tradici jazz klubu Dominik navázal Hifi klub. Vznik se datuje rokem 1979. Na jeho činnosti se podíleli zejména Petr Vacek, Petr Brabec, Vojta Tesař a Ivan Tomažič. Tento klub fungoval na stejných principech jako klub Dominik. Ukončení činnosti klubu je datováno rokem 1984.

3.2.3 Jazz Rock Café

19.6.1997 se otevírá klub Jazz Rock Café, kde se posluchači mohli seznámit s takovými osobnostmi jazzu jako například Rudy Linka (kytara), Miles Evans (trumpeta), Milan Svoboda (klavír), Radek Krampl (vibrafon) a mnozí další. Koncerty se pořádají každou středu.

3.2.4 Jazz klub v Americkém centru

9. 9.2009 zahajuje svoji činnost jazz klub v Americkém centru v Dominikánské ulici. Jde o pokračování dlouholeté tradice jazz klubů v Plzni. Klub má otevřeno každou druhou středu v měsíci. První setkání bylo věnováno králi swingu Bennymu Goodmanovi. Pořádají se zde semináře o historii světového a československého jazzu. Klub se nevyhýbá ani koncertům.

3.3 Plzeňské jazzové festivaly

3.3.1 Na ulici

Festival vznikl v roce 1993. Název festivalu se odvíjel od myšlenky, která vedla k jeho založení. Celý projekt se totiž odehrával na ulici, kde se neplatí žádné vstupné. Festival byl multižánrový a obsahoval jazzovou scénu. Vystoupení se odehrávala na Náměstí Republiky, U Branky, A.C.W. Saloonu, Proluce, Zach's pubu a zahradní části v Měšťanské besedě.

Konal se pod záštitou města a jako dramaturgové byli najímáni jazzoví hráči, kteří se starali o výběr kapel. Vystoupili zde např. Ivan Audes Trio, Jazz Mistake, Lád'a Kerndl & Jazz Friends, Plzeňský Jazzový Kvintet a mnoho dalších.

Festival Na ulici skončil v roce 2011. Nahradit ho má festival Živá ulice. Ten by měl probíhat ve stejném duchu.

3.3.2 International Big Band Festival Plzeň

Do dění jazzové historie v Plzni výrazně zasahuje Ivan Slabý. Jeho velké nadšení ho vedlo k tomu, aby založil v roce 1993 první ročník International Big Band Festival Plzeň ve spolupráci s uměleckou agenturou Triwoli. Jednalo se o big bandový festival, na kterém vystoupily bandy z USA, Německa, Švédska a také Plzeňský Big Band. V dalších ročnících se organizátoři neustále snažili o co nejvyšší úroveň. Zvali do Plzně big bandy z celého světa. International Big Band Festival Plzeň ukončil svou činnost v roce 2000.

3.3.3 Jazz na divadle

International Big Band Festival Plzeň nahradil rokem 2002 festival Jazz na divadle, který měl čtyři ročníky. Festival byl opět pořádán uměleckou agenturou Triwoli. Vystoupil zde například Laco Deczi (trumpeta), Dan Bárta (zpěv), Yvonne Sanchez (zpěv) a mnoho dalších.

3.3.4 Jazz bez hranic

Od roku 2006 začíná probíhat v Plzni festival Jazz bez hranic. Tento festival je pořádán pod hlavičkou občanského sdružení Jazz bez hranic. Výkonný výbor tvoří Ivan Slabý, Jiří Koptík, Jan Vimr a Ivan Audes. Festival je pojmenovaný podle stejnojmenného sdružení. Tomuto sdružení se podařilo dokonce domluvit účinkování Jamese Morrisona (trubka) z Austrálie. Ten vystoupil společně s Big Bandem Felixe Slováčka v roce 2007.

Součástí festivalu jsou různé jazzové dílny a jam sessiony, které se konají v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni, klubu Buena Vista a na Plzeňské konzervatoři. Tyto kurzy vede Milan Svoboda, Jiří Koptík a Helmut Nieberle. Na kurzech vznikl i nový projekt, který se nazývá Junior Jazzguitar Big Band. Jedná se o soubor kytaristů z kytarové jazzové dílny pod vedení Jiřího Koptíka a Helmuta Nieberleho.

3.4 Hudební návraty

Zdeněk Raboch, moderátor Českého rozhlasu Plzeň, začal v roce 2007 s pořadem Hudební návraty. Nejprve se ve svém pořadu zabýval spirituály, worksongy a černošskou hudbou. Později sledoval období tradičního jazzu. Několik dílů tak bylo věnováno Louisi Armstrongovi, Benny Goodmannovi, Georgu Geschwinovi, Paulu Whitmannovi a dalším. Postupem času sleduje také country a rokenrol.

Tento pořad se vysílá pravidelně každou sobotu a neděli, trvá 30 minut, součástí je i mluvené slovo a hudební nahrávky. Mluvené slovo autora je velice detailní, se snahou seznámit posluchače s dějinami jazzové hudby. Tento pořad je velice oblíbený a jeho vysílání stále pokračuje.

3.5 Jazz and Beyond

V roce 2010 založil Václav Greif s Karlem Bečvářem, Ivanem Habernalem a Janem Valešem občanské sdružení Jazz and Beyond. Sdružení pořádá jam sessiony, které se konají pravidelně jednou za dva měsíce v klubu Anděl. Na tyto pořady jsou

zvání jazzoví hráči z celé České republiky. Pozvání například přijal Jakub Doležal (saxofon), Petr Kalfus (saxofon), Petr Dvorský (basa), Martin Lehký (basa), Štěpán Janoušek (trombon), Petr Harmáček (trubka), a Štěpánka Balcarová (trubka) a řada dalších.

3.6 Jazzové kapely v Plzni

3.6.1 Plzeňský Big Band

V roce 1982 zakládá Ivan Slabý Plzeňský Big Band. První koncert se konal v klubu Pod Lampou. Big Band byl pod závodním výborem ROH Českého rozhlasu v Plzni. Navštívil také Itálii, Norsko, Švédsko, Dánsko, Německo a Sicílii. Ivan Slabý započal také spolupráci s Antonínem Bulkou a došlo tak k rozdělení rolí v rámci Big Bandu. Slabý se staral o provozní stránku a Bulka dirigoval.

V Plzeňském Big Bandu působili mimo jiné Miroslav Šoltéz, Miroslav Kubal, Jiří Pačes, František Kučera, Vlastimil Pelc (trumpety), Jiří Straka, Josef Mičan, Josef Toman (trombon), Eduard Spáčil (klavír), Karel Cába (basa), Pavel Zbořil (bicí), Jiří Koptík (kytara), Jaroslav Kohout, Tomáš Zemen, Jiří Žižka, Jiří Boubín (saxofony). Big Band vyhrál například Jazzový festival v Přerově, což byl tehdy nejprestižnější festival. Hráli skladby hlavně od Bennyho Goodmanna, Glenna Millera, Woodyho Hermanna a spousty dalších. Nahrávalo se v rozhlase a rozhlas jejich hudbu prezentoval v různých pořadech. Plzeňský Big Band se rozpadl v roce 1993.

3.6.2 P Jazz Combo

Díky snaze studentů konzervatoře vzniká v roce 1982 P Jazz Combo. Skupinu tvořilo několik jazzových nadšenců, kteří hráli nejen moderní jazz, ale také se vraceli zpět do minulosti. To však bylo docela obtížné, neboť v Plzni nebylo na co navázat. Shánět desky se dařilo jen díky určité komunitě, kde se vše vzájemně vyměňovalo a také nahrávalo. V kapele působil František Kučera, Ivan Audes, Zdeněk Zdeněk, Tomáš Zemen a Karel Cába. Kapela hrála na mnoha akcích a byla velmi oblíbená.

Počátkem 90. let P Jazz Combo zaniklo. Poslední koncert byl v Praze v souvislosti s Černým divadlem, kde měli hráči angažmá jako stálí členové hudební složky.

V roce 2006 Jiří Koptík obnovil P Jazz Combo, ale už pod názvem Plzeňský Jazzový Kvintet kde spolu s Koptíkem hraje Ivan Audes (bicí), František Kučera (trumpeta), Daniel Eberle (kontrabas) a Pavel Hrubý (saxofon).

3.6.3 Ivan Audes Trio

Ivan Audes zakládá v roce 2001 skupinu pod názvem Ivan Audes Trio. Interpretují převážně vlastní skladby a upravené standardy. Důraz je kladen zejména na koncertní činnost a na doprovázení tuzemských i zahraničních sólistů. Trio koncertuje pravidelně v pražské Redutě a několikrát do roka i v zahraničí, převážně pak v Německu. V listopadu 2008 vydalo CD pod názvem Seven dreams, které bylo natočeno na jaře při koncertním vystoupení v Německu. CD má název podle skladby, kterou Ivan Audes napsal. Trio tvoří špičkoví čeští hudebníci střední generace, kteří se účastní zásadních projektů realizovaných na domácí jazzové scéně. Ve skupině hrají dále Daniel Eberle (kontrabas) a Kryštof Marek (klavír).

3.6.4 Jazz Mistake

V roce 2003 dostal Ivan Habernal ze Strakonice nabídku, aby vytvořil jazzovou kapelu, která by dělala „předskokana“ koncertu Laca Decziho. Nato oslovil Habernal Václava Greifa a společně založili kapelu Jazz Mistake. Mezi členy byli Ivan Habernal (baskytara), Břetislav Vaverka (bicí), Jan Dolejš (kytara), Tomáš Ibehej (piano) a Václav Greif (saxofon). Kapela Jazz Mistake hrála nejprve jazzové standardy, protože členové ještě neměli své vlastní skladby. Později se role skladatele ujal Jan Dolejš (kytara), který začal postupně pro Jazz Mistake skládat. Václav Greif se také pokoušel skládat a jedna ze skladeb se jmenovala Maybe I'm Looking for You, Maybe not (Možná hledám tebe, možná ne). Kapela hrála ve stylu moderního jazzu, často využívala nepravidelné metrum, neobvyklé harmonické postupy a svéráznou melodiku. Hlavním prvkem byl důraz na spontánní improvizaci.

V roce 2006 se podařilo navázat spolupráci s německým divadlem Junges Landestheater Bayern. Kapela Jazz Mistake fungovala jako doprovodná hudba k těmto představením. Vystoupení se konalo třikrát v Německu a jednou na zámku Kačerov v České republice.

Skupina Jazz Mistake se zúčastnila třikrát turné po České republice. Tato turné byla pod hlavičkou Jiřího Švédy. Turné se nesla pod názvem Jazz do regionů a trvala vždy kolem dvou týdnů. Dále si zahráli na českých jazzových festivalech, například Jazz na konci světa (Český Krumlov), Jazz na ulici (Plzeň) a Jazz Fest Brno. Navštívili také Regensburg, Berlín a Budapešť. V roce 2007 vydávají své debutové album pod názvem Kocour v kuchyni, které bylo kladně přijato veřejností a kritiky.

Později došlo ke změně na postu bubeníka (Břetislava Vaverku nahradil Petr Zeman). Pár dní před posledním turné se ale Petr Zeman ozval, že nemůže jet. Proto musel Václav Greif shánět nějakého bubeníka, což se mu ani díky velkému úsilí nepodařilo. Sehnal alespoň Petra Kalfuse na saxofon a sám odehrál celé turné na bicí. V roce 2011 se kapela Jazz Mistake rozpadá.

V posledním ročníku jazzové konzervatoře (rok 2006) začal Václav Greif učit na Základní umělecké škole ve Stodě. Zde vyučoval flétnu, saxofon, klávesy a bicí. Učení ho ale nijak zvláště nenaplňovalo. Proto jako hudební pedagog ukončil svoji činnost v roce 2010.

3.6.5 Libmo

V roce 2004 zakládají Pavel Hrubý (saxofon) společně s Tarasem Vološčukem (kontrabas) a Milošem Dvořáčkem (bicí a perkuse) kapelu Limbo. Další rok pak přišel do kapely trumpetista František Kučera, čímž se kapela ustálila v tomto akustickém složení a natočila první debutové CD.

V roce 2008 bylo album Kalimbo (Amplion Records 2007) nominováno Akademií populární hudby Anděl na desku roku v kategorii Jazz&Blues. Na přelomu tohoto roku vznikla druhá verze skupiny. Jedná se o elektroakustickou verzi, jejíž vývoj vyvrcholil natočením nového CD Out of Body (Amplion Records 2009). Hudba na novém CD je značně odlišná od dřívějšího CD Kalimbo, což byl hlavní záměr leadera

skupiny Pavla Hrubého (saxofon), ale i přirozený důsledek kreativity jeho dalších spoluhráčů.

3.6.6 Petr Beneš a Jeepers Ceepers

V roce 2008 zakládá Petr Beneš kapelu Jeepers Ceepers. Petr Beneš je zpěvák s charakteristickým jazzovým chraplákem, který čerpá především z jazzové a swingové hudby. Je obdařen podobným hlasovým ténbrem jako legendární Louis Armstrong. V kapele Jeepers Ceepers působí Michal Cába (bicí), Václav Greif (klavír) a Daniel Eberle (kontrabas).

3.6.7 Pilsner Jazz Band

Kapela vznikla díky dvěma hudebníkům, kteří spolu odešli pracovně do Kanady. Po návratu zakládají Jiří Kodajek (trumpeta) a Jindřich Jindřich (trombon) skupinu Pilsner Jazz Band. Spoluhráče sháněli přes inzeráty a své přátele. Nakonec se podařilo v roce 2009 sestavit kapelu se zaměřením především na tradiční jazz, swing a dixiland. Hrají převážně skladby od Counta Basieho, Louise Armstronga a Duka Ellingtona.

Začátky však měli velmi obtížné. Nejdříve museli najít prostor na zkoušení. To se jim nakonec podařilo, neboť získali zkušebnu ve sklepě Zach's pubu v Plzni. Protože neměli noty, opírali se jen o jednoduché aranžmá s melodií. Každý hráč však dával do hraní svou improvizaci schopnost. I z toho mála vzešla kapela s dobrým zvukem a úrovní.

První koncert se uskutečnil téhož roku v hotelu Monty v Mariánských Lázních. Zde navázali s majitelem spolupráci a hráli v hotelu každý měsíc, někdy i dvakrát až třikrát. Aktivně vystupují na různých kulturních akcích. Pravidelně zahajují festival Jazz bez hranic a Slavnosti osvobození města Plzně. Chystají se vyjet také za hranice. Mimo jiné byli pozváni na jazzový festival do Švédska.

Podařilo se jim také natočit první CD v roce 2010 s názvem Old Jazz With New Face. Toto CD nahrála ustálená sestava kapely Pilsner Jazz Band, ve které je Jiří Kodajek (trumpeta), Jindřich Jindřich (trombon), Jaroslav Kanta (klarinet, saxofon), Michal Lehký (klavír), Marek Levý (kytara), Emilie Bauerová (baskytara, zpěv), Tomáš Macek (kontrabas), Břetislav Veverka (bicí) a Marta Bauerová (zpěv).

3.6.8 Psí dečky

V roce 2010 založil Jiří Koptík kapelu Psí dečky. Název kapely se odvíjí od názvu klasického doplňku obuvi, který kryje nártu a kotníky. Kapela se věnuje hlavně swingové a jazzové hudbě s improvizacími prvky. Převážně se zaměřují na český swing. Soubor hraje v následujícím složení: Jiří Koptík (kytara), Ivan Audes (bicí), Jan Nový (klarinet) a Vojta Šatra (kontrabas).

4 Osobnosti jazzu na Plzeňsku

4.1 Jiří Koptík

Jiří Koptík se narodil 16. srpna 1954 v Plzni. Jeho rodiče nehráli na žádný hudební nástroj a ani se jinak hudbě nevěnovali. Jiří se k hudbě dostal sám ze své vlastní vůle, kdy jako dítě ve 12 letech navštěvoval kurzy v Parku kultury a oddechu. Zde vyučoval pan Řehoř, který měl velkou vášeň pro klasickou kytaru. Jeho kurzy navštěvoval jen pouhý jeden rok, přesto zde získal základy hry na kytaru.

Ve svém mladém věku ještě nebyl rozhodnut o své další budoucnosti. Proto zvolil v roce 1969 studium na gymnáziu v Plzni. Zde se poprvé začal vážněji věnovat hudbě, a to zejména hře na kytaru. Silnou motivací mu byl zejména obdiv jeho spolužáček, po kterém jistě touží každý kluk na střední škole. Proto začal opět navštěvovat pana Řehoře, který ho učil až do čtvrtého ročníku.

Po ukončení střední školy nechtěl jít na vysokou školu jako většina spolužáků. Hudba ho bavila, stala se jeho vášní, a proto v roce 1973 nastupuje na Konzervatoř v Plzni a rovnou do druhého ročníku, díky úspěšně zvládnutým rozdílovým zkouškám. Až do konce studia studoval klasickou kytaru u paní profesorky Pavlíkové

Po úspěšném složení závěrečných zkoušek v roce 1978 se musel rozhodnout, co bude dělat dál. Bohužel v tu dobu nebylo žádné volné místo, kde by mohl Jiří uplatnit své vzdělání. Proto začal pracovat ve výrobně uzenin a poté hned u staveb silnic a železnic. Tyto krátkodobé práce dělal půl roku, než se uvolnilo pracovní místo na Základní umělecké škole v Kaznějově. Zde mohl pracovat alespoň na částečný úvazek třikrát v týdnu. Jako učitel působil na základní umělecké škole do roku 1982.

Jelikož spousta muzikantů odcházelo do Prahy, také Jiří dostal nabídku hrát na kytaru s Oldou Wajsarem a jeho ženou Věrou Wajsarovou. Společně s nimi působil od roku 1982 až do roku 1986.

K jazzu se dostal Jiří úplně sám. Zamlouvala se mu zejména jihoamerická hudba. Tato hudba v sobě ukrývá totiž prvky jazzu. Líbil se mu jazz interpretovaný,

zejména na španělskou kytaru. Ta ho také okouzila, že na ní začal realizovat své první jazzové pokusy. Své první vystoupení v roce 1982 odehrál se začínající kapelou P Jazz Combo na vernisáži fotoklubu právě na španělskou kytaru. P Jazz Combo hrálo ve složení Ivan Audes (bicí), František Kučera (trumpeta), Zdeněk Zdeněk (klavír), Tomáš Zemen (saxofon) a Jiří Koptík (kytara). Později se dostal k elektrické kytáře, zesilovači a začal částečně měnit svou techniku. K hudebním nahrávkám se dostával v jazzovém klubu Dominik, kde se uskutečňoval pravidelný poslech skladeb. Jiří postupně objevoval veškeré prvky jazzové hudby.

Rokem 1982 se stává členem Plzeňského Big Bandu. Působí zde po boku Františka Kučery, Miroslava Šoltéze a Jiřího Pačese (trumpety), Karla Cábý (baskytara), Tomáše Zemena a Jaroslava Kohouta (saxofony).

V roce 1986 začal společně s Ivanem Audese (bicí) působit v Černém divadle v Praze. Pro Černé divadlo také komponoval a stal se dokonce dvorním skladatelem. Díky Černému divadlu bylo dokonce vydáno jeho vlastní CD v Jižní Americe. Jednalo se o představení Peter Pan, které mělo v roce 1992 premiéru v Londýně. Premiéry se zúčastnil i Jiří Koptík a představení mělo kladný ohlas. V Černém divadle napsal hudbu k Alence v říši divů. Ta měla premiéru v roce 1989. Dále hudbu k představení Ahasver. Všechna představení režíroval Jiří Srnec.

Od roku 1994 začal působit v divadle Alfa v Plzni, kde se pak v roce 1998 stal ředitelem. Vedle toho se stále věnoval skládání. Jiří navazoval na bývalého ředitele Alfy Miroslava Pokorného. Snažil se jezdit s divadlem do zahraničí a skládat hudbu pro divadelní představení.

Pokud se hrála při představeních živá hudba, často hráli také herci na nástroje nebo se dokonce najímali technici, či kulisáci, kteří měli hráčské vzdělání. Proto musel Jiří Koptík tvořit jen jednoduché aranžmá a přizpůsobit se úrovni interpretů jeho hudby. Divadlo se mu podařilo „vyvézt“ třikrát do Japonska, Itálie, Francie a dalších míst po celé Evropě. Hudbu komponoval také pro loutkové divadlo. Složil hudbu pro 40 inscenací. Filmovou hudbu ovšem nikdy nedělal, i když některé skladby byly převzaty Českou televizí. Jednalo se o pohádky Bezhlavý rytíř, Alibaba a 40 loupežníků, Psohlavci a další.

Odchod z divadla oznámil dva roky předem, aby bylo možné najít náhradu na místo ředitele. V roce 2006 odchází z funkce ředitele divadla Alfa v Plzni. V divadle Alfa však působí dodnes externě.

Poté Jiří Koptík trávil více času na Šumavě, a proto se snažil si najít alespoň nějaké částečné uplatnění v hudební oblasti. Od roku 2005 až do roku 2009 učil v Německu v Regensburgu. Zde působil jako učitel elektrické kytary. Svě žáky se snažil vést především k jazzové hudbě.

V roce 2006 Jiří Koptík obnovil P Jazz Combo, ale už pod názvem Plzeňský Jazzový Kvintet. Zde působí společně s Ivanem Audesem (bicí), Danielem Eberlem (kontrabas) a Pavlem Hrubým (saxofon) a Františkem Kučerou (trumpeta).

Rokem 2006 se stává členem občanského sdružení festivalu Jazz bez hranic, kde realizuje různé projekty společně s Jiřím Slabým, Janem Vimrem a Ivanem Audesem. Jiří Koptík se snaží navazovat kontakty přes hranice a domlouvat účinkující na festivalu. Společně s Helmutem Nieberlem (kytara) vede jazzový workshop určený pro kytaristy v rámci festivalu. Na workshopu každý ročník vystoupí soubor, který je složen z účastníků kytarového workshopu. V souboru hraje vždy ve složení kolem patnácti muzikantů pod názvem Junior Jazzguitar Big Band. Dostal také nápad, aby se kytarový workshop odehrával i v Německu, a to v Regensburgu. Zde pořádá workshopy společně s Helmutem Nieberlem.

Díky pobytu na Šumavě se Jiří Koptík začíná věnovat také focení. V roce 2007 totiž dorazil do Čech orkán Kyril, který zanechal na Šumavě velké škody. Dostupnost přepravy k hlavním střediskům katastrofy byla velice obtížná. A právě tou dobou se Jiří Koptík nacházel na Šumavě a dokázal pořídit několik fotografií této katastrofy. Kvůli těmto fotografiím byl osloven deníkem Mladá fronta Dnes, aby se stal externím fotografem. Dnes fotí převážně reportážní fotky z okolí Šumavy.

Jiří Koptík založil v roce 2010 kapelu Psí dečky. Název kapely se odvíjí od názvu klasického doplňku obuvi, který kryje nártu a kotníky. Kapela se věnuje hlavně swingové a jazzové hudbě. Soubor hraje ve složení Jiří Koptík (elektrická kytara), Ivan Audes (bicí), Jan Nový (klarinet) a Vojta Šatra (kontrabas).

4.2 František Kučera

Narodil se v roce 1958. Jak je vidět, svůj talent a nadání pro hudbu získal po svých rodičích. Maminka od přírody měla ráda hudbu, velmi ráda tancovala a krásně zpívala. Otec uměl noty, byl výborný amatérský saxofonista a díky němu František velice brzo rozeznával nástroje.

Jako malý kluk se dostal k jazzu právě přes svého otce. S ním poslouchal v rádiu pořad Vinárnu U Pavouka z divadla Járy Cimrmana, kde byla hrána světová jazzová hudba, která se Františkovi už od raného dětství velmi líbila.

František Kučera vyrůstal ve Vejprnicích, kde nebyla žádná hudební škola. Otec si byl velice dobře vědom Františkova talentu a zapálení do hudby. Ve škole zpíval a bavilo ho vše, co se týkalo hudby. Jelikož ho otec sám učit nechtěl, nechával synův talent na pospas osudu.

Jeho otec se ve své práci v pivovaru skamarádil s panem Palečkem, který byl dlouhá léta kapelníkem dechovky Lesanka a opravoval hudební nástroje. Když viděl Paleček Františkův talent, navrhl mu, aby se začal učit hry na trombon. František s nadšením souhlasil, a tak našli velmi uznávaného učitele pana Harmáčka. Při setkání v pivovaru si Harmáček důkladně prohlédl Františka, a pak rezolutně prohlásil, že by místo na trombon měl hrát raději na trumpetu. František souhlasil. Chtěl dělat hudbu, jak jen to bylo možné. V té době mu bylo 12 let.

Pan Harmáček mu nejprve dával soukromé hodiny a asi po půl roce za ním František začal docházet do Stoda, kde vyučoval. I po přestěhování pana Harmáčka do Plzně za ním František na hodiny poctivě docházel. Téměř po dvou a půl letech hry na trumpetu se rozhodl jít studovat hudbu na konzervatoř. Chtěl dělat to, co ho v životě baví.

Na Konzervatoř do Plzně se úspěšně dostal, a tak nastoupil v roce 1973 u profesora Pačese, se kterým měl velmi dobrý vztah. Bohužel mu začátkem třetího ročníku zemřel otec na infarkt a matka onemocněla. To mělo na Františka velmi špatný dopad a musel opakovat čtvrtý ročník. Nebyl ani připuštěn k maturitě, protože propadal z ruštiny a němčiny. Reparát z ruštiny nakonec udělal, ale z němčiny nikoliv.

Jelikož v tu dobu bylo na konzervatoři mnoho trumpetistů, začal zde vyučovat profesor Zíma z Mariánských Lázní. K němu byl přeřazen František na čtvrtý, pátý a šestý ročník studia. František ale vyučovací metody profesora Zímy moc neuznával. Na konzervatoři se sám snažil dále rozvinout svůj talent v symfonickém orchestru a v dechové hudbě.

Největší zásluhu na dokončení studií měl jeho třídní učitel pan Koule. Byl velkou osobností, doktorem filozofie a zároveň výborným pianistou. František jej velmi obdivoval. To ho motivovalo k tomu, aby do školy začal více chodit. Po ukončení konzervatoře se chtěl věnovat hlavně hraní, což se mu i podařilo.

V těchto letech ho ale táhla atmosféra doby. Spojování jazzových a rockových proudů. Navštěvoval jednou týdně jazz klub Dominik, kde se pouštěla hudba, jamovalo se a hrál tam například Cellula nebo Luděk Hulan. Zde dostal nabídku do jazzrockové kapely Elegie, která byla ovlivněná hlavně Mahavishu orchestrem. Hrál se modálně a v lichých rytmech.

V roce 1980 nastoupil na vojnu, ze které byl po třech měsících ze zdravotních důvodů propuštěn.

Po odchodu z vojny se ohlížel po nějakém hraní a díky svému kamarádovi Tomáši Zemenovi se stal v roce 1981 členem orchestru operety a muzikálu Divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Zde působil až do roku 1999, kdy byl orchestr statutárně zrušen.

Roku 1981 se stal členem Folklórního souboru Škoda Plzeň. Soubor vznikl v podstatě až na folklorním festivale ve Francii. Festival byl spojen s velkým průvodem všech souborů a k tomu bylo zapotřebí vytvořit i dechovou muziku. Tudíž soubor oslovil Františka, který nabídku přijal a odjel s nimi na festival do Francie. O dva roky později hráli i ve Španělsku, ale v roce 1983 ukončili svoji činnost.

Na konzervatoři zažil silnou generaci muzikantů, kde byly výrazné osobnosti, které k této hudbě také inklinovaly. Mezi ně patřil Jan Matoušek (klavír), Evžen Zomr (akordeon), Michal Ditrich (kontrabas). Později se objevily osobnosti z řad jeho vrstevníků: Jiří Koptík (kytara), Ivan Audes (bicí), Zdeněk Zdeněk (klavír), Tomáš Zemen (saxofon) a Karel Cába (kontrabas). Z těchto muzikantů vzniklo roku 1982 P Jazz Comb, který František Kučera také sám vedl. Byla to parta nadšenců, kteří hrají to,

co se jim líbí a trochu se vrací v hudbě i do minulosti. Začátek byl obtížný, protože v Plzni nebylo na co navázat. Shánět desky se musely v určité komunitě, kde se vše vyměňovalo a vzájemně nahrávalo. Díky tomu se začal vracet v hudebních stylech a s poslechem Milese Davise se dostal až na začátek moderního jazzu be bop, kde byli Dizzy Gillespie a Charlie Parker. To pro něj bylo velice zajímavé a dopomohlo k tomu, aby si rozšířil své obzory.

Počátkem 90. let P Jazz Combo tzv. usnulo. Hráli naposledy v Praze v souvislosti s Černým divadlem, kde ostatní hráči měli angažmá jako stálá hudba. V této době se zde objevili Marcel Bárta (saxofon), Jiří Šimek (kytara) a Martin Klimeš (baskytara) a právě s těmito hráči udělal Kučera akustický kvartet. Kvartet trval ale jen do té doby, než odešel Marcel Bárta a Jiří Šimek do Prahy. Aktivita Františka Kučery byly proměnlivé. Občas nějaké hostování, když jej zrovna někdo oslovil, ale jinak toho bylo velmi málo.

Stává se členem Plzeňského Big Bandu, který založil Ivan Slabý, a kde byli všichni z P Jazz Comba. S Big Bandem se mu podařilo v roce 1985 podívat do Švédska a o dva roky později i na Sicílii.

Na festivalu v Karlových Varech dostal nabídku hrát s Milanem Svobodou v kapele Kontraband, kterou v roce 1988 přijal, a podíval na festivaly ve Francii, v Norimberku a v Německu. Tam hráli jeden večer po boku kapel John Scofield Quartet a Dizzy Gillespie All-Star Big Band. Po dvou letech svého působení z Kontrabandu odchází. V této době ale už začíná hrát v kapele Expressions společně s Marcelem Bártou.

V roce 1999 dostal nabídku souboru Čikory Ivy Bittové. Ta ho slyšela v Arše, kde improvizoval s Martinem Kumžákem (klavír) ke starému němému filmu. U Ivy Bittové dostává hodně prostoru pro volnou improvizaci.

Od roku 2000 začal učit v Nýřanech trumpetu a zobcovou flétnu. Jako učitel zde působí i dnes.

V roce 2006 Jiří Koptík (kytara) obnovil P Jazz Combo, ale už pod názvem Plzeňský Jazzový Kvintet, kde spolu s Kučerou hraje Ivan Audes (bicí), Jiří Koptík (kytara), Daniel Eberle (kontrabas) a Pavel Hrubý (saxofon).

S Pavlem Hrubým navázal spolupráci a od roku 2005 působí v kapele Limbo. Hned v tomto roce natočil debutové CD. Kapela hraje společně s Pavlem Hrubým dodnes, sklízí řadu úspěchů a těší se popularitě mezi jazzovými posluchači.

Na Konzervatoři v Plzni vedl jazzový seminář společně s Jaroslavem Kohoutem. Semináře nakonec nebyly moc úspěšné a po třech měsících byly ukončeny.

Jako učitel trumpety dokázal vychovat Štěpánku Balcarovou. Dokázal ji připravit na Konzervatoř Jaroslava Ježka do Prahy. Rozhodla se pro studium v Polsku, kde úspěšně složila přijímací zkoušky na jazzovou akademii do Wroclavi a po roce přestoupila do Katovic.

František Kučera dokázal ovlivnit a pomáhat hráčům, kteří se později stali profesionálními muzikanty. Mezi ně patřil Pavel Hrubý (saxofon), Marcel Bárta (saxofon) nebo Jiří Šimek (kytara).

4.3 Ivan Audes

Ivan Audes se narodil 15. listopadu roku 1961 v Plzni a vyrůstal v obci Chrást, která je nedaleko města Plzeň. Jeho otec byl amatérský muzikant hrající na bicí a akordeon, ale také letitým členem Orchestru Oty Hellera. Josef Audes, bratr Ivanova otce, byl jedním z nejlepších barytonsaxofonistů u nás vůbec. Působil řadu let v Orchestru Gustava Bromy. Matka aktivně hudbu neprovozovala.

Ivan se sám v 8 letech přihlásil do ZUŠ Chrást na klavír. Ten ho velmi bavil a uchvátil až do svých patnácti let, než se dostal k bicím. V Chrástu, kde Ivan vyrůstal, došlo k založení skupiny. Ta hrála big beat a country. Skupina neměla bubeníka. Proto se mladý Ivan začal učit na bicí, aby mohl v této skupině působit.

Dostal nápad, že by mohl jít na konzervatoř. To už bylo ale poněkud pozdě, protože do přijímacích zkoušek na konzervatoř zbýval jen jeden rok.

V posledním ročníku základní školy se rozhodoval, na jakou střední školu půjde. Žádný z technických předmětů ho moc nelákal a na gymnázium bylo tehdy se těžké dostat. Ostatně to platilo o všech školách, protože nároky na přijetí byly mnohem vyšší než dnes. Bavila ho především hudba, a tak se rozhodl, že zkusí jít na Konzervatoř do

Plzně. Představa hudebníka se mu začala velmi zamlouvat. To už bylo ale poněkud pozdě, protože do přijímacích zkoušek na konzervatoř moc času nezbyvalo.

Tři měsíce před přijímacími zkouškami se začal učit na bicí. Přihlášku si podal na konzervatoř s nástroji bicí a klavír. I když ho klavír velmi bavil, raději chtěl studovat bicí, což se mu po úspěšném složení zkoušek a následném přijetí v roce 1977 také povedlo. Své studium hry na bicí začal u pana profesora Doubka. Díky svému nadšení do hudby prošel celou konzervatoří úspěšně. Jen v pátém ročníku dostal dvojku z chování za falšování omluvenky, ale jinak žádné problémy neměl.

K jazzu se dostal v té době, kdy se začal učit hrát na bicí. Jazzovou hudbu dobře vnímal a velmi se mu líbila ta volnost a živelnost. Když nastoupil v září na konzervatoř, seznámil se s Miladou Šantrochovou, která byla již ve čtvrtém ročníku. V říjnu prvního ročníku ho Šantrochová pozvala na zkoušku kapely do klubu mládeže Dominik. Zde se pouštěla hudba, říkalo se průvodní slovo a také se diskutovalo o hudbě. Mladý Ivan do klubu Dominik přišel, seznámil se zde s řadou svých starších spolužáků a do jazzové hudby skočil po hlavě. Začal hrát v kapele, kde působil od roku 1977 do roku 1979. Kapela hrála jazzrock, a to především převzaté skladby. V této skupině hrál i Michal Ditrich (kontrabas) z Prahy, jehož maminka pracovala v České televizi, jezdila hodně do zahraničí a přivážela nespočet desek.

Jazzrock ovlivnil hlavně mladého Ivana, který jej objevil v jazz klubu. Prvky rocku, kde hlavní silou jsou kytary, a jazz, kde nejdůležitější věcí je improvizace. Právě to spojení dvou stylů jej nejvíce táhlo.

Postupně se setkává v jazz klubu Dominik s trumpetistou Františkem Kučerou, s kytaristou Jiřím Koptíkem a baskytaristou Karlem Cábou. Ze spolužáků konzervatoře vznikla v roce 1982 kapela P Jazz Combo. Do této kapely přišel ještě saxofonista Tomáš Zemen. Zkoušelo se pravidelně dvakrát až třikrát týdně u Kučery v bytě. Studenti se tomu věnovali opravdu intenzivně. Kapela hrála na spoustě večírcích a koncertech. To dokazuje, že byla ve své době velmi oblíbená.

Souběžně s P Jazz Combem hrál v kapele Medium, což byla rocková kapela, která pravidelně hrála každý pátek a sobotu. Po smrti svého otce hrál jeden rok také v Tanečním orchestru Oty Hellera.

Jazz a rock se nikde na bicí neučil. Proto Ivan musel objevovat způsob hry sám. Jeho profesor na konzervatoři jej neučil žádný z těchto stylů. V tehdejší době byla západní hudba zakázána hrát a učit na konzervatoři.

V roce 1983 nastoupil do Divadla Josefa Kajetána Tyla. Díky dobrým známkám dostal povolení od školy na mimoškolní činnost a byl zaměstnán v divadle na poloviční úvazek. Tehdy být zaměstnaný v divadle mělo výhody. Divadlo, jakožto zaměstnavatel, platilo Ivanovi nájem na byt. V téže roce úspěšně ukončil konzervatoř a nastoupil na vojnu do Benešova.

Po příchodu z vojny dostal nabídku hrát v kapele Olympic. On ale nabídku odmítl a chtěl se věnovat jazzu. Za půl roku opustil i divadlo, protože v této společnosti se mu moc nelíbilo. Proto zavolał Michalu Ditrichovi, který mu doporučil konkurz na bubeníka v Benešově u kapely OK Band. Na konkurzu se sešlo 7 bubeníků a Ivan konkurz vyhrál. Ihned se odjelo na Slovensko na turné, které trvalo čtrnáct dní. Kolektiv se mu moc nezamlouval a shodou okolností mu zazvonil telefon na hotelu, že se zakládá druhý soubor Černého divadla v Praze. Tato nabídka ho velice lákala už z toho důvodu, že Černé divadlo se často dostávalo do zahraničí. Ještě na turné Ivan oznámil, že s OK Bandem končí.

V roce 1987 nastoupil v Praze do Černého divadla a působil zde až do roku 1992. V divadle hrál například i s Emilem Viklickým (klavír). Po odchodu z Černého divadla se rozmýšlel co dál a rozhodl se, že začne učit bicí nástroje v Německu v Regensburgu. Jeho babička byla Němka, otec byl z části Němec, takže doma se mluvilo německy. Díky tomu neměl problémy v Německu se domluvit.

V roce 1992 byl hrát na záskok v Kontrabandu Milana Svobody, kde nakonec zůstal. Za rok mu Milan nabídl, jestli by nechtěl hrát v jeho kvartetu. Nabídku přijal a v kvartetu působí dodnes. Z Kontrabandu se v roce 1983 stal Big Band Milana Svobody, ve kterém také působí dodnes.

S Big Bandem Milana Svobody doprovázel saxofonistu Billa Moodyho, který hrál s Diizy Gillespiem. Další byl Victor Mendoza, což je mexický vibrafonista. Skladatelka a aranžérka Maria Schneider dirigovala Big Band Rudolfinum Jazz Orchestr, kterého je Ivan Audes taktěž členem. Big Band vede Milan Svoboda.

Od roku 1997 je stálým členem Big Bandu sv. Blažeje, který vede kapelník a aranžér Kryštof Marek.

Ředitel konzervatoře v Plzni několikrát Ivanovi nabízel místo učitele, ale Ivan neustále odmítal. Nakonec však neodolal a roku 1998 začal učit. Nyní na konzervatoři vyučuje bicí nástroje, hru z listu, improvizaci, komorní hru, dějiny a literaturu hlavního oboru, interpretační seminář a metodiku hlavního oboru.

Rokem 2006 se stává členem občanského sdružení festivalu Jazz bez hranic, kde realizuje různé projekty společně s Jiřím Slabým, Janem Vimrem a Jiřím Koptíkem.

V roce 2006 Jiří Koptík obnovil P Jazz Combo, ale už pod názvem Plzeňský Jazzový Kvintet. Zde působí Ivan Audes společně s Jiřím Koptíkem (kytara), Danielem Eberlem (kontrabas) a Pavlem Hrubým (saxofon) a Františkem Kučerou (trumpeta).

Uskupení Ivan Audes Trio založil v roce 2001. Trio interpretuje vlastní skladby a po svém upravené standardy. Důraz je kladen převážně na koncertní činnost a na doprovázení tuzemských i zahraničních sólistů. Koncertuje pravidelně v pražské Redutě a několikrát do roka i v zahraničí, převážně pak v Německu. V listopadu 2008 vydalo nové CD pod názvem Seven dreams, které bylo natočeno na jaře při koncertním vystoupení v Německu. CD má název podle skladby, kterou Ivan Audes napsal. Trio tvoří špičkoví čeští hudebníci střední generace, kteří se účastní zásadních projektů realizovaných na domácí jazzové scéně. V Ivan Audes Triu dále hraje Daniel Eberle (kontrabas) a Kryštof Marek (klavír).

Své pedagogické působení v německém Regensburgu končí rokem 2002 a začíná učit taktéž v Německu, ale v městě Cham.

Na české hudební scéně vznikl nový moderní Big Band, který nese název www.bend.cz. Big Band byl založen v roce 2002 Kryštofem Markem, Milanem Krajícem, Janem Vimrem a Ivanem Audesem. Big Band doprovodil na podzim 2003 v novém autorském programu Kryštofa Marka saxofonistu Tonyho Lakatoše na Jazz Goes To Town v Hradci Králové.

Ivan Audes působí i jako skladatel. Napsal pro Janu Pavlovou patnáct popových písniček. Skládání ho baví a imponuje. Za svou nejhezčí skladbu považuje jazzovou skladbu Sedm snů (Seven dreams), kterou hraje společně s jeho triem.

Díky hudbě se podíval do Itálie, Perského zálivu, Mexika, Slovenska, Arabských emirátů, Německa, Rakouska a Švýcarska.

4.4 Pavel Hrubý

Pavel Hrubý se narodil 30. října roku 1970 v Sokolově. Již od dětství je známo jeho hudební nadání, které zdědil po svých rodičích. Jeho babička a děda, z matčiny strany, pocházeli z Ukrajiny. Otec je vystudovaný muzikant. Hraje na trubku, housle, akordeon, učí na ZUŠ a svého syna již od malička tvrdě vedl ke kariéře profesionálního hudebníka. Právě tento nekompromisní přístup byl zárukou toho, že se Pavel Hrubý stal jednou z nejvýznamnějších osobností plzeňské jazzové scény. Proslavil hrou na tenorový, altový a sopránový saxofon, dále pak na klarinet a basklarinet.

Hlavně díky svému otci nastoupil v roce 1978 na místní lidovou školu umění, kde začínal hrát na zobcovou flétnu. O rok později přechází na klarinet. Mladičký Pavel se nemohl rozhodnout, na jaký nástroj chce hrát, a tak mu ho otec vybral sám. Vybral právě již zmíněný klarinet. Začátkem působení ve školní dechové hudbě na LŠU se Pavel poprvé seznamuje s kolektivním hraním. Mezi jeho tehdejší zájmy patřil dokonce i zpěv. Do svých 14 let vyhrával většinu soutěží zájmové umělecké činnosti. V dnešní době už ale nezpívá.

Po absolvování základní školy se rozhodoval, jakým směrem by se jeho život měl dále ubírat. Velký podíl na jeho budoucnosti měl otec, který chtěl, aby šel v jeho šlépějích na Vojenskou školu do Roudnice nad Labem. Na tuto školu ho však nevzali kvůli zdravotním problémům. U přezkumu zjistili, že Pavel má sennou rýmu a vleklý zánět průdušek, což by mu znemožňovalo plné nasazení. To vše se odehrálo rok před přijímacími zkouškami na konzervatoř. V té době byla konzervatoř velice prestižní škola a bylo obtížné se na ni dostat. Rozhodl se, i přes riziko nepřijetí, zkusit Konzervatoř v Plzni.

Na přijímací zkoušky se připravoval v Rožmitále pod Třemšínem u paní učitelky Vladislavy Šandové. Ta ho učila hudební teorii. Soukromně dojížděl na hodiny klarinet do Strakonic k panu učiteli Zákosteckému. Ten vyučoval na Konzervatoři v Plzni a

připravil ho na přijímací zkoušky. Zkoušky zvládl perfektně a v roce 1985 nastoupil na konzervatoř.

Na konzervatoři studoval u pana učitele Zákosteleckého. V pátém ročníku přešel na svou žádost k Václavu Hruškovi, pod kterým školu úspěšně dodělal. Ten mu dodal za rok a půl učení potřebnou motivaci ke hře na klarinet, díky čemuž se dostal na dobrou hráčskou úroveň. Učitel Hruška si vnitřně nejspíše přál, aby Pavel studoval hudbu ještě na vysoké škole. Pavel vůbec netoužil mít vzdělání akademického hráče. Chtěl dělat jazz, pop a big beat.

V roce 1988 mu otec koupil jeho první tenorsaxofon a vzal ho na zkoušky Big Bandu Příbram. Zde se poprvé aktivně setkal se swingovou a jazzovou hudbou, která se do jeho srdce zapsala na celý život. Učitel na saxofon v té době žádný nebyl. Proto se musel učit sám. Tehdy byl ve čtvrtém ročníku na konzervatoři. Klarinetista byl celkem zdatný, a proto mu učení na saxofon nedělalo velké problémy.

Od tohoto roku začal hrát v divadelním orchestru a posléze i s P Jazz Combem. Tehdejší doba zakazovala lidem do 18 let na uměleckých školách si vydělávat peníze profesionálním hraním, proto byl Pavel nucen hrát na černo. Zanedlouho začal koncertovat v popové kapele General Bass, kde působil s Bohoušem Josefem. Od té chvíle se stal populárním. Byl totiž jediný mladý saxofonista své doby. Začal hrát se spoustou kapel a také spoustou lidí. Měl obrovské štěstí, že si dokázal projít všemi hudebními styly, a to z něj dělá univerzálního saxofonistu.

Rok 1988 se stává pro Pavla odrazovým. Poprvé se setkává s Františkem Kučerou, což byl trumpetista v kapele P Jazz Combo. Právě on ho pozval na svůj první koncert. Neuměl improvizovat, ale neskutečně ho lákalo si to zkusit. Den před vystoupením vůbec nespal. Kučera vyzval na podiu k sólu ve skladbě Jean Pierre od Milese Davise. To byl jeho první zážitek, kdy se setkal s improvizací.

Po ukončení konzervatoře v roce 1991 se začal věnovat svým vlastním hudebním projektům a aktivně pracovat na své profesionální hudební kariéře. Hrál v Jazzgangu (1991-93), v jeho kvartetu Straight Note (1997-99), Hibaj (1990).

Velký zlom v jeho hudebním životě přišel v letech 1998-2003, kdy působil v Pražském swingovém orchestru Jana Matouška. Až tady se prý stal opravdovým saxofonistou. Orchester se věnoval hlavně hudbě z období 30. let. Důvěryhodnost

provedení těchto skladeb musela být opravdu precizní. Jan Matoušek je fantastická osobnost, vzdělaný a fundovaný člověk. Po jeho boku se těšil Pavel Hrubý spolupráci a do konce života ho tato zkušenost poznamenala. S Pražským swingovým orchestrem projel celou Evropu a podařilo se mu natočit tři CD.

Mezi rokem 2000 a rokem 2004 skládal i některé klasické party psané do not. Napsal hodně skladeb. Převážná většina z nich není psaná do not, nýbrž natočena na CD. Některé skladby složil při hře na saxofon a následněm zapisování do not. Valnou část z nich složil u klavíru. Svou první skladbu Balada pro Pocahontas napsal v roce 1991.

V roce 2006 Jiří Koptík obnovil P Jazz Combo, ale už pod názvem Plzeňský Jazzový Kvintet. Zde působí Pavel Hrubý společně s Ivanem Audesem (bicí), Jiřím Koptíkem (kytara), Danielem Eberlem (kontrabas) a Františkem Kučerou (trumpeta).

Měl i svou první pražskou partu Full House Quartet (2001-03). Pak už nová muzikantská setkání stále přibývala.

Roku 2002 se stává součástí orchestru Nuselského uměleckého orchestru, který je založen jako orchestr doprovázející skladatele a klávesistu Jakuba Zítka při jeho absolventské práci na Ježkově konzervatoři v Praze. Orchester je složen z osobností, jako jsou Jakub Vejnar (baskytara), Ivan Acher, Marcel Bárta (saxofon), Jiří Šimek (kytara) a Miloš Dvořáček (bicí). Toto muzikantské těleso natočilo v roce 2004 své první CD s názvem Multimusic Minibigband. O tři roky později natáčí své další CD u labelu Ampliόν records pod názvem Dixie and The Gang.

V letech 2004-2006 byl Pavel Hrubý dramaturgem jazzové části festivalu Na ulici a dnes působí už třetím rokem jako učitel na zobcovou flétnu, klarinet a saxofon na Základní umělecké škole ve Zbirohu.

V roce 2004 je spoluzakladatelem kapely Limbo společně s Tarasem Vološčukem (kontrabas), Milošem Dvořáčkem (bicí a perkuse). Další rok pak přišel do kapely trumpetista František Kučera, čímž se kapela ustálila v tomto akustickém složení a natočila debutové CD. V roce 2008 bylo album Kalimbo (Amplion Records 2007) nominováno Akademií populární hudby Anděl na desku roku v kategorii Jazz&Blues. Na přelomu tohoto roku vznikla druhá verze skupiny Limbo. Jednalo se o verzi elektroakustickou, jejíž vývoj vyvrcholil natočením nového CD Out of Body (Amplion

Records 2009). Hudba na novém CD je značně odlišná od CD Kalimbo, což byl především záměr leadera skupiny Pavla Hrubého, ale i přirozený důsledek kreativity jeho spoluhráčů.

S Big Bandem Kryštofa Marka natočil v roce 2005 CD s vynikajícím saxofonistou Tony Lakatosem. V tomto orchestru působí dodnes a hraje zde po boku takových hráčů, jako jsou například Václav Týfa, Milan Šoltész (trumpety) a Ivan Audes (bicí).

Roku 2008 založil Pavel Hrubý v Plzni saxofonové kvarteto Pigeon Saxophone Quartet. Repertoár je založen na celém vývoji a historii jazzové hudby. V programu jsou například skladby od Georga Gershwin a Duka Ellingtona. Soubor se také věnuje skladbám tzv. vážné hudby, hudbě experimentální a současným kompozicím. Kvartet též pořádá výchovné koncerty pro školy, děti a mládež, kde předvádí nejen historii jazzu v písních příslušného období, ale též historii saxofonu a jeho nezpochybnitelnou úlohu v hudbě 20. století s přihlédnutím k jednotlivým etapám vývoje jazzu.

V kvartetu působí Marcel Bárta (soprán, alt a tenor saxofon, klarinet, basklarinet), Jiří Tarantík (alt, tenor a baryton saxofon, basklarinet, lesní roh), Dalibor Bárta (soprán, alt, tenor a baryton saxofon, klarinet, basklarinet, dudy).

Společně s hráčem na tabla a didgeridoo Tomášem Reindlem hraje v experimentálním projektu Tellemarkk od roku 2009.

4.5 Daniel Eberle

Daniel Eberle se narodil 23. dubna 1970 v Plzni. Jeho rodiče byli velmi hudebně založeni. Matka chtěla hrát na klavír, ale na něj její rodiče neměli peníze. Proto se učila hrát na housle. Otec navštěvoval jako malý kluk lidovou školu umění a učil se hrát na klavír. Ovládal i hru na kytaru. Jelikož Danielovi rodiče hudbu opravdu milovali, byl zpěv doma tradiční záležitostí. Navštěvoval s nimi každý čtvrtek divadlo v Pekle, kde se hrála převážně jen klasika. Jelikož pocházel z křesťanské rodiny, zpíval od dětství v protestantském sboru. Zpíval i ve školce za doprovodu svého otce, který jej doprovázel na klavír.

V jeho 6 letech se začal učit na housle v Lidové škole umění Bedřicha Smetany v Plzni. Zde jej vyučovala paní učitelka Frieslová. Ona byla velice ambiciózní typ učitelky a snažila se, aby mladý Daniel uměl hrát perfektně na housle. Vštíplila mu základy vnímání hudební kultivovanosti a artikulace. Paní Frieslová si zakládala na precizní důslednosti, což se ukázalo v několikanásobném opakování jednoho taktu.

Po pěti letech hry na housle přemluvila paní Frieslová Danielovo rodiče k tomu, aby se Daniel začal učit hrát na violu. Toto rozhodnutí nesla těžce matka. Chtěla mít ze syna houslistu. Nakonec ale svolila a Daniel přestoupil z houslí na violu v 11 letech. Jedním ze záměrů asi bylo to, že paní Frieslová chtěla mít svůj komorní soubor a scházela jí právě viola. Na violu v té době skoro nikdo na lidových školách umění nehrál.

Přestup na violu byl pro Daniela velkým přínosem. Byl ve svém okolí jediný, kdo na ni hrál a tudíž i nejlepší. Ve 14 letech ho přihlásila paní Frieslová do soutěže základních uměleckých škol. V okresním a krajském kole byl sice sám, ale o místech a případných postupech rozhoduje počet bodů. Podařilo se mu postoupit do Ústředního kola ZUŠ v Přerově. Zde již soutěžil proti jedné dívce z Prahy. Neuspěl a skončil na druhém místě. To ale pro něj nebyl neúspěch, naopak jeho první velké vítězství ve hře na violu.

V posledním ročníku základní školy se rozhodoval, na jakou střední školu si podá přihlášku. Chtěl buď jít na konzervatoř, nebo na gymnázium. Jeho sestra již na konzervatoři studovala a on věděl, jak to tam asi chodí. Nějak se mu nelíbila metoda výuky, která se tam uplatňovala. Proto se rozhodl, že jeho další životní kroky povedou na Gymnázium v Plzni na Mikulášském náměstí. Jednalo se o jednu z nejvýznamnějších a nejprestižnějších středních škol v celém kraji.

Na gymnáziu se poprvé seznámil i s hrou na kytaru. Učil se sám jednoduché akordy a doprovody k písním. Jako první skladbu se naučil Rosa na kolejkách. Jelikož hrál na violu, tak pro něj nebylo těžké se naučit na další strunný nástroj.

Stále navštěvoval výuku hry na violu u paní Frieslové a ve druhém ročníku na gymnáziu se opět zúčastnil soutěže základních uměleckých škol. Soutěžení ho bavilo a cítil, že jej viola ve všech ohledech uspokojuje. Dávala mu to, co by na housle nikdy nedokázal. Nikdy nebyl moc zdatný technický hráč, což houslista být musí. On ale uměl

z nástroje vydat lahodný a plný tón. V tom byla pro něj viola lepším nástrojem. Podařilo se mu postoupit znovu z okresního a krajského kola základních uměleckých škol až do ústředního kola. V roce 1986 zaznamenal velký úspěch, protože ústřední kolo poprvé dokázal vyhrát.

K baskytaře se poprvé dostal ve druhém ročníku studia na gymnáziu v roce 1986. Byl osloven svými kamarády z Prahy do začínající kapely Beta, která hrála skladby folkové a jazzové. Zde se poprvé seznámil s trumpetistou Jiřím Janouškem. Ten mu zapůjčil gramofon a jazzové desky, kde mezi jeho nejoblíbenějšími byla deska Milese Davise. V kapele Beta poprvé začal objevovat baskytaru a její styl hry. To ho velmi zaujalo. Své působení v souboru ukončil v roce 1992.

Na gymnáziu úspěšně odmaturoval v roce 1988 a své budoucnosti měl již dávno jasno. Chtěl studovat určitě na vysoké škole, aby nemusel jít na vojnu. Tehdy měl každý student vysoké školy odklad od branné povinnosti. Jeho sestra pracovala jako brigádnice u geodetické firmy v Plzni, proto se i Daniel dostal do té samé firmy na brigádu. Geodézie ho zaujala a bavila. Používala se při ní matematika a fyzika, což byly jedny z jeho oblíbených předmětů. Dozvěděl se, že obor geodesie se může studovat na Českém vysokém učení technickém v Praze. Příjímací zkoušky zvládl a rokem 1988 byl přijat na obor Geodézie a kartografie na ČVUT v Praze.

Po příchodu na vysokou školu začal hrát v Pražském studentském orchestru. Orchester se skládal z amatérských hráčů základních, středních a vysokých škol. Někdy bylo na koncertě přítomno i devadesát hrajících členů. Zde hrál na violu. Celý orchestr dirigoval Vlastimil Škampa. Danielova sestra spolupracovala s panem Škampou a bavila se s ním o tom, že Daniel začíná studovat v Praze. Škampa znal Daniela ze soutěží základních uměleckých škol, kde působil jako porotce. Oslovil jej a Daniel se stal členem Pražského studentského orchestru v roce 1988. Poprvé do zahraničí se podíval 7. prosince 1989. S orchestrem účinkoval v Německu, Belgii a Francii. Působil zde až do konce studia na vysoké škole.

Díky kytaristovi z kapely Beta se dozvěděl o možnosti studia na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze, kde byl obor baskytara. Daniel se nechtěl učit hrát sám, ale chtěl mít nad sebou dohled. Proto se rozhodl, že se na konzervatoř přihlásí. V roce 1989 zkusil přijímací zkoušky. Ty zvládl, ale nepřijali ho. Nechodil totiž na soukromé hodiny k vyučujícímu, a proto měli přednost studenti navštěvující jeho kurzy. Daniel se

nevzdával a přihlásil se znovu. Tentokrát už navštěvoval konzultační hodiny. U přijímacích zkoušek prospěl a v roce 1990 nastoupil na Konzervatoř Jaroslava Ježka v Praze u pana Vladimíra Hory.

V roce 1993 ukončil studium na ČVUT v Praze a získal titul inženýra. Hned po škole nastoupil jako zaměstnanec na Správu veřejného statku města Plzně jako geodet. To je správcovská organizace zřízená městem. Místo přijal také s vidinou, aby si mohl odbýt civilní službu a nemusel tak na vojnu, tam roku 2004 ukončil svou geodetickou činnost.

Podářilo se mu přehrát do konce třetího ročníku učební materiály na baskytaru. Proto začal navštěvovat pana Plechatého, kde se dalším věcem doučoval. V posledním pátém ročníku si přibral jako obligátní nástroj kontrabas, na který docházel k panu Miroslavu Honzákovi. Jelikož Daniel hrál na violu smyčcem, proto se domníval, že hra na kontrabas mu bude bližší. Konzervatoř ukončil v roce 1995.

Po absolvování konzervatoře mu přišlo, že by se měl na kontrabas naučit lépe. Přeci jenom ho měl pouhý rok a chtěl se v něm zdokonalit. Rozhodl se pro další studium na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze. A tak nastoupil do kontrabasové třídy Petra Kořínka. To byl zdatný jazzový hráč a mnohé zkušenosti od něj Daniel převzal. Na improvizaci ještě docházel k jeho bývalému učiteli Miroslavu Honzákovi. Své druhé studium končí na Konzervatoři Jaroslava Ježka v roce 2000.

Roku 1995 zakládá společně se svým kamarádem Josefem Štěpánkem (kytara) kapelu Save Jazz. Jednalo se o trio muzikantů, kteří se věnovali nejprve převzatým jazzovým skladbám. Později se prosazuje ve své tvůrčí činnosti Josef Štěpánek a skládá vlastní skladby. Kromě Daniela dále v triu působil výborný saxofonista Bedřich Šmarda. Bubeníka neměli, a tudíž často oslovovali Radka Němejce nebo Jiřího Slavička. Daniel končí s kapelou Save Jazz v roce 1999.

V další studiu konzervatoře potkává Patrika Hlavenku (kytara) a Beatu Hlavenkovou (klavír), se kterými zakládá jazzové kvinteto Simply Said. Název je odvozen podle desky jazzového saxofonisty Kennyho Garetta. Na saxofon zde hrál Michal Marek a na bicí Roman Vícha. Kapela vystupovala často v řadě předních českých klubů a Daniel ji využil i ke svému absolventskému koncertu v roce 2000.

Téhož roku oslovil Daniela jeho bývalý dobrý kamarád a spoluhráč Josef Štěpánek (kytara). Nabídl mu působení v jeho nové kapele Gumbo, kterou založil s Ondřejem Konrádem (foukací harmonika). Gumbo hraje směsici žánrů, kde mezi hlavní patří jazz a blues. Název kapely vznikl podle názvu polévky s velkým množstvím různých přísad. Na bicí hraje Roman Vícha a na elektrické piano Jakub Zitko. Celé toto kvinteto je velice originální a právě díky tomu pravidelně vystupuje v klubech a na jazzových festivalech. Posluchače si získává také českými texty, které skládá Ondřej Konrád. Za sebou mají živou nahrávku pro Český rozhlas a vystoupení v České televizi. Gumbu se velmi daří, a proto působí dodnes.

O rok později kapela Simply Said zaniká, ale manželé Hlavenkovi zakládají úplně nový projekt. Ten nese poněkud ambiciózní název Power of Jazz. Nejprve se opět hrály především jazzové skladby od různých skladatelů. Později však projevuje svůj talent Patrik Hlavenka, který skládá své skladby. Za bicí si zvolili Daniela Šoltise. Kapela Power of Jazz přestala být aktivní v roce 2002.

V roce 2003 se stává členem orchestru Divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Divadlo představovalo nový muzikál Crazy for you od bratří George a Iry Gerschwinů. Hledali nějakého jazzového kontrabasistu. Oslovili tedy Daniela Eberleho a ten ochotně nabídku přijal. Působení v divadle si opravdu vážil, protože v té době dirigoval orchestr Kryštof Marek. V divadle setrval a i dnes Daniel hraje.

Postupně se v Plzni setkává s řadou jazzových hráčů a začíná hrát s Ivanem Audesem a Kryštofem Markem v kapele Ivan Audes Trio. Zde hraje převzaté jazzové skladby a také skladby od Kryštofa Marka nebo Ivana Audese. Podařilo se mu vydat v roce 2008 CD Seven dreams, které bylo natočeno na jaře při koncertním vystoupení v Německu. CD má název podle skladby, kterou Ivan Audes složil.

Od roku 2005 se stává zaměstnancem privátní firmy Geoplan, kde působí jako geodet. Tato práce ho velice baví, protože může rozvíjet své schopnosti, které za dosavadní život nasbíral. Ve firmě je stálým členem pracovního týmu i v současné době.

Jiří Koptík (kytara) oživil rokem 2006 kapelu P Jazz Combo pod novým názvem Plzeňský Jazzový Kvintet. Na kontrabas si zvolil právě Daniela Eberleho, přibral další členy - Františka Kučeru (trumpeta), Pavla Hrubého (saxofon) a Ivana Audese (bicí).

Téhož roku spolupracuje i s Janem Vimrem (trombon) v souboru Okiii Band. Soubor čítá devět členů a věnuje jazzu a swingu. Především vystupuje na plesech, firemních večírcích a různých společenských akcích.

V roce 2008 nabídl zpěvák Petr Beneš spolupráci Danielu Eberlemu, který nabídku přijal a stal se členem kapely Petr Beneš a Jeepers Ceepers. Společně s ním účinkuje Michal Cába (bicí) a Václav Greif (klavír). Petr Beneš svou inspiraci našel v jazzové a swingové hudbě. Zvláště svým zpěvem připomíná legendárního Louise Armstronga.

Daniel Eberle nikdy nechtěl působit jako učitel hudby na kontrabas či basovou kytaru v základní umělecké škole. Učil pouze soukromně pár žáků. Dnes se hlavně věnuje rodině, hraní a práci.

4.6 Václav Greif

Václav Greif se narodil ve městě Stod 18. července 1983. Svůj hudební talent nepřevzal od žádných svých příbuzných. Rodiče jej poslali v 6 letech do Základní umělecké školy ve Stodě, kde začal hrát na housle. Hraní na housle ho vůbec nebavilo a po půl roce přestal. Hned na to začal hrát na zobcovou flétnu a na klávesy, a to čtyři roky. Ve svých 11 letech se věnoval hře na bicí, později na klarinet a hned na to hře na saxofon. Na Základní umělecké škole ve Stodě studoval saxofon u Josefa Krásného.

Nejvíce jej ovlivnil Libor Duchek. Ten ho učil hrát na flétnu a improvizaci v Základní umělecké škole Stod. Václav neměl nejdříve učitele Duchka rád, ale později si ho oblíbil. Pod jeho vedením vyhrál Václav, společně s dalšími flétnisty, krajské kolo základních uměleckých škol. Duchek jim nakreslil tři čáry na notový papír, což měla být grafická partitura. Flétnisti byli dohodnuti tak, že budou hrát nejdříve rychle a pak pomalu. Pod Duchkovým vedením se Václav zúčastnil dalšího krajského kola základních uměleckých škol, ale už ve hře na bicí nástroje. Princip hraní byl opět stejný. Na papír nakreslená jednoduchá grafická partitura, která upozorňovala pouze na tempo. Mladý Václav krajské kolo opět vyhrál, ale bez postupu do ústředního kola. Duchek kladl velký důraz na rytmus, a aby se žáci navzájem poslouchali. Měnil s nimi průběh

hry z pomalého tempa do rychlého a zpět. To vedlo k rozvoji hudebnosti všech jeho žáků. Tím začala hudba Václava velmi bavit a ve škole trávil hodně času.

K jazzu se Václav dostal v době, kdy začal hrát na saxofon. Zaujala ho barva saxofonu, a proto se pokoušel zjistit, kde všude se nechá uplatnit. Poslouchal všechny jazz a swing, ale nejvíce se mu líbila hudba od Louise Armstronga, Milese Davise a od kapely Weather Report.

Ve svých 13 letech získává svou první zkušenost v kapele. Jednalo se o kapelu Generace, která hrála na zábavách. Zde hrál na klávesy a v roce 1996 ukončil svou činnost.

Ke konci základní školy se rozhodoval, na jakou střední školu půjde dále studovat. Znamky měl velmi dobré, takže měl otevřené dveře na mnoho škol. Václav ale nevěděl, který obor by ho nejvíce zajímal. Proto se rozhodl jít prozatím na Masarykovo gymnázium do Plzně. Tam nastoupil v roce 1998.

Od roku 1999 do roku 2002 se stal členem kapely Homer Street. Zde působil jako multiinstrumentalista, protože hrál na klávesy, saxofon a flétnu. Působení v Homer Street se mu moc líbilo, a to kvůli stylu hry. Kapela hrála funky-rock a čítala osm členů. V roce 2000 získala skupina druhé místo v celorepublikové soutěži Bítová liga. Rokem 2001 se kapele podařilo natočit své CD, které vychází pod názvem Nahoru a dolů. Po předchozím úspěchu v Bítové lize se kapela zúčastnila dalšího ročníku v roce 2001, kde již získávají první místo.

Ke konci působení v kapele Homer Street nastupuje rokem 2001 do skupiny Living Water. Jedná se o skupinu, která hrála od romské folklórní hudby až po hudbu, která je ovlivněna evropskou kulturou, americkým jazzem a rockem. Zde účinkoval společně s Josefem Grlákem (kytara), Sárrou Bukovskou (piano) a Petrem Kotonou (bicí). S kapelou odjel do Itálie na prestižní mezinárodní soutěž Amico Rom, kterou se podařilo skupině Living Water v roce 2001 vyhrát.

Masarykovo gymnázium v Plzni úspěšně zakončil maturitní zkouškou v roce 2002. Před Václavem se objevil nový problém, který nastane vždy v posledním ročníku střední školy. Jít dále studovat nebo nastoupit do práce. Václava nejvíce bavila hudba, byl to celý jeho život. Rozhodl se podat dvě přihlášky. Jednu si podal na Pedagogickou fakultu do Plzně, a to na obor Hudba se zaměřením na vzdělávání. Druhou si podal na

Konzervatoř a Vyšší odbornou školu Jaroslava Ježka do Prahy na nástroj saxofon. Na konzervatoři nejprve u prvních přijímacích zkoušek neuspěl, ale na druhý pokus se mu přijetí podařilo. Dostal se i na pedagogickou fakultu, ale rozhodl se raději pro tvůrčí činnost. V roce 2002 začal studovat na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze.

Na konzervatoři jej hra na saxofon velmi bavila. Působil v saxofonové třídě, pod vedením Jaroslava Plačka. Později studoval jazzový klavír, což byl jeho obligátní nástroj. Klavír ho uchvátil. Začal se mu věnovat stále víc a líbilo se mu používání různých harmonických prvků v možnostech klavíru. Hře na klavír se věnoval pod vedením Jakuba Zommera, Ondřeje Kabrny a Matěje Benka. Jelikož již jednu střední školu měl, bylo mu na konzervatoři uznáno několik předmětů, které už absolvoval na gymnáziu. Školu měl pouze třikrát týdně, a proto tedy dojížděl do Prahy každý den. Rozhodl se, že spojí pátý a šestý ročník. Roku 2007 končí absolutoriem Konzervatoř Jaroslava Ježka v Praze.

Díky Sáře Bukovské, kterou poznal ve skupině Living Water, se dostal až k působení v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni v roce 2003. Zde zastával funkci korepetitora, ale nevydržel u toho dlouho. Měl totiž konflikt s panem Romanem Meluzínem, který je dodnes v čele operety. Po rozepři odchází Václav v roce 2004 z Divadla Josefa Kajetána Tyla.

V roce 2003 dostal nabídku Ivan Habernal ze Strakonic. Producenti sháněli jazzovou kapelu, která bude dělat předskokana Laco Deczimu. Nato oslovil Habernal Václava Greifa a společně založili kapelu Jazz Mistake. Mezi členy byli Ivan Habernal (basa), Břetislav Vaverka (bicí), Jan Dolejš (kytara), Tomáš Ibehej (piano) a Václav Greif (saxofon). Kapela Jazz Mistake hrála nejprve jazzové standardy, protože členové ještě neměli své vlastní věci. Později se role skladatele ujal Jan Dolejš (kytara), který začal postupně pro Jazz Mistake komponovat. Václav Greif se také pokoušel skládat a jedna z jeho skladeb se jmenovala Maybe I'm looking for you, maybe not (Možná hledám tebe, možná ne). Kapela hrála ve stylu moderního jazzu, často využívala liché rytmy, neobvyklé harmonické postupy a svéráznou melodiku. Hlavní důraz kladla na spontánní improvizaci.

Podářila se navázat spolupráce s německým divadlem Junges Landestheater Bayern v roce 2006. Kapela Jazz Mistake fungovala jako doprovodná hudba k těmto

představením. Vystoupení se konalo třikrát v Německu a jednou na zámku Kačerov v České republice.

Skupina Jazz Mistake se zúčastnila třikrát turné po České republice. Tato turné byla pod hlavičkou Jiřího Švédy. Turné se nesla pod názvem Jazz do regionů a trvala vždy kolem dvou týdnů. Dále si zahráli na českých jazzových festivalech, jako je například Jazz na konci světa (Český Krumlov), Jazz na ulici (Plzeň) a Jazz Fest Brno. Podívali se i do Regensburgu, Berlína a Budapeště. Roku 2007 vydávají své debutové album pod názvem Kocour v kuchyni, které bylo kladně přijato veřejností i kritiky.

S Břetislavem Vaverkou však nadále nebyli spokojeni, a rozhodli se pro změnu na postu bicích. Náhradou za něj byl Petr Zeman. Chvíli kapela šlapala jako podle hodinek. Pár dní před posledním turné se ale Petr Zeman ozval, že nemůže jet. Proto musel Václav Greif shánět nějakého bubeníka, což se mu po velkém úsilí nezdařilo. Sehnal alespoň Petra Kalfuse na saxofon a sám Václav odehrál celé turné na bicí. V roce 2011 se rozpadá kapela Jazz Mistake.

V posledním ročníku konzervatoře, roku 2006, začal učit na Základní umělecké škole ve Stodě. Zde vyučoval flétnu, saxofon, klávesy a bicí. Učení ho nijak zvláště nenaplnovalo, proto ukončil svoji pedagogickou činnost na škole v roce 2010.

Vždy se chtěl živit hudbou. Obnášelo to ale hrát úplně všechny styly a všechny skladby. Nechtěl chodit hrát s každým a hrát věci, které ho nebudou bavit a nijak naplnovat. Petr Kotona (Living Water - bicí) mu nabídl práci ve firmě ABP Plzeň, což je firma zabývající se demolicí, stavební činností, jeřábovými pracemi, zajištěním vodohospodářských a dálničních částí staveb. Zde nastoupil na pozici práce počítačem, výrobou videí a propagačních materiálů podniku. Pracuje ve firmě ABP Plzeň dodnes.

Zpěvák a herec Luděk Kanda založil hudební těleso Abstract Life, je z trojice hudebních instrumentalistů vzniklé roku 2006. Oslovil Václava Greifa na saxofon a Václav jeho nabídku přijal. Luděk Kanda je představitel šansónových písní a podává je s osobitým projevem. Skupina Abstract Life vznikla jako doprovod k jeho recitálům. Společně s Václavem Greifem působí v tělesu Šimon Marek (violoncello) a Sára Bukovská (klavír).

Ve spolupráci s Jakubem Roštíkem (trumpeta) se rozhodli pro kurz improvizace na Konzervatoři v Plzni. Po dohodě s ředitelem Miroslavem Brejchou vznikl tento

projekt v roce 2006. Součástí kurzu byl poslech jazzových CD, výuka harmonie a rytmu. Bohužel moc lidí se neúčastnilo, i z toho důvodu, že většina stávajících učitelů nijak zvláště neuznávala jazzovou hudbu. Proto po roce kurz skončil.

Tentýž kurz se pokusil udělat roku 2008 i na Pedagogické fakultě v Plzni na katedře Hudební výchovy. Zastával názor, že učitelé hudební výchovy by měli být schopni doprovodit písničky. Ani zde se neseťkal s velkým úspěchem a kurz skončil po jednom semestru.

V roce 2008 nabídl zpěvák Petr Beneš spolupráci Václavu Greifovi, který nabídku přijal a stal se členem kapely Petr Beneš a Jeepers Ceepers. Zde hraje na klavír. Společně s ním účinkuje Michal Cába (bicí) a Daniel Eberle (kontrabas). Petr Beneš svou inspiraci našel v jazzové a swingové hudbě. Zvláště svým zpěvem připomíná legendárního Louise Armstronga.

Václav Greif začal hrát na piano roku 2009 v hudebně-taneční skupině Flamenco Element, která patří ve svém žánru mezi jedny z nejlepších skupin ve střední Evropě. Ve vystoupení se projevuje dravost, vášeň, emočnost a svoboda. Mezi hudebními a tanečními prvky flamenca se objevují i prvky jazzové harmonie. Soubor čítá osm členů a společně s Václavem Greifem v něm účinkuje Jana Drdácká (tanec), Eduard Zubák (tanec), Morenito de Triana (kytara), Michael Cába (cajonista), Pavol Křížovský (flétna), Marek Cába (basa) a Zdeněk Žorna (zpěv).

S Michalem Cábou založil Václav Greif v roce 2010 plzeňskou skupinu Timbasa. Jako jediná skupina v České republice se věnuje modernímu kubánskému stylu timba a afrokubánskému folklóru. V souboru působí kubánský zpěvák Pedro (zpěv), Tanda (vokal), Viky (vokal a flétna), Andris (vokal), Marek Cába (basa), Michael Cába (timbales), Filip Nekolný (conga), František Schejbal (trumpeta) a Michal Kolář (trombon).

V roce 2010 založil Václav Greif s Karlem Bečvářem, Ivanem Habernalem a Janem Valešem občanské sdružení Jazz and Beyond. Sdružení pořádá jam sessiony, které se konají pravidelně jednou za dva měsíce v klubu Anděl. Jsou zváni jazzový hráči z celé České republiky. Pozvání například přijal Jakub Doležal (saxofon), Petr Kalfus (saxofon), Petr Dvorský (basa), Martin Lehký (basa), Štěpán Janoušek (trombon), Petr Harmáček (trumpeta) a Štěpánka Balcarová (trumpeta).

5 Závěr

Jazzová hudba ovlivnila mnoho mladých lidí. Ti si ji zvolili za svůj život. Inspirovala i hodně jiných lidí, kteří se nevěnovali hře na hudební nástroj. Jedná se o lidi, kteří pracují na rozšíření jazzu mezi ostatní posluchače. Jazzové skladby jsou ve své podstatě velmi obtížné. Obsahují složité propojování harmonických funkcí a sdílnost pocitů. Na tuto hudbu by neměla širší veřejnost zapomínat. V dnešní době se jazz stává stále více oblíbený a pomalu se vrací časy, kdy jazz tvořil veškerý hudební život. Je i součástí různých kulturních akcí.

Kapitola osobností jazzu pojednává o životech jazzmanů. V této kapitole se mohou vzhlížet začínající umělci, kteří se chtějí vydat na strastiplnou cestu. Ta je ve své podstatě však nádherná. Svoboda a volnost jsou hlavní znaky jazzového života. Neodmyslitelně k tomu patří i seznámení se s novými lidmi, hraní po klubech a festivalech, natáčení CD a další publicita.

Díky stále většímu zájmu o jazz je patrné, že se i jazzová hudba začíná vyučovat na školách s hudební výchovou a na vysokých školách zaměřených na hudbu. Nemělo by se zanevřít na tento fakt, že jazz ovlivňoval své okolí. Je zapotřebí informovat budoucí pedagogy i o tomto stylu. K tomu může inspirovat i má práce.

6 Seznam literatury a dalších pramenů

MATZNER, Antonín, Ivan POLEDŇÁK a Ivan WASSERBERGER. Encyklopedie jazzu a moderní populární hudby: Část jmenná: Československá scéna - osobnosti a soubory. Praha: Supraphon, 1990. ISBN 80-7058-210-3.

ČEKANOVÁ, Markéta. Kořeny jazzu? Už u Kolumba: Znamý plzeňský diskžokej a moderátor Zdeněk Raboch pátrá po historii moderních stylů hudby. Praha: MaFra, 2008. roč. 19, č. 25, s. 5. ISSN 1210-1168. DOI: Mladá fronta Dnes.

KONRÁDOVÁ, Petra. Jazz na ulici. 2003, roč. 11, s. 2. ISSN 1210-8081. DOI: Harmonie.

KONRÁDOVÁ, Petra. František Kučera: Improvizace jako výpověď. 1999, roč. 7, s. 2. ISSN 1210-8081. DOI: Harmonie.

Rozhovor s Pavlem Hrubým, 11. ledna 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Miroslavem Kubalem, 8. února 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Františkem Kučerou, 14. února 2012, osobní archiv autora

Rozhovor se Zdeňkem Rabochem, 15. února 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Petrem Vackem, 15. února 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Petrem Brabcem, 15. února 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Ivanem Slabým, 16. února 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Josefem Mičanem, 17. února 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Ivanem Audesem, 19. února 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Jiřím Kodajkem, 15. března 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Jiřím Koptíkem, 3. dubna 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Václavem Greifem, 11. dubna 2012, osobní archiv autora

Rozhovor s Danielem Eberlem, 16. dubna 2012, osobní archiv autora

Limbo. [Online] <<http://www.limbo-music.cz>>.

Ivan Audes Trio. [Online] <<http://www.jazzbezhranic.com/ivanaudestrio/>>.

Jazz Mistake. [Online] <<http://bandzone.cz/jazzmistake>>.

Petr Beneš a Jeepers Ceepers. [Online] <<http://www.satch.cz>>.

Pilsner Jazz Band. [Online] <<http://www.pjb.cz>>.

Na ulici. [Online] <<http://www.naulici.cz>>.

Jazz bez hranic. [Online] <<http://www.jazzbezhranic.com>>.

Jazz and Beyond. [Online] <<http://www.jazzandbeyond.webnode.cz>>.

Jazz Rock Café. [Online] <<http://www.jazzrockcafe.cz>>.

Homer Street. [Online] <<http://www.bandzone.cz/homerstreet>>.

Abstract Life. [Online] <<http://www.ludekkanda.com>>.

Flamenco Element. [Online] <<http://www.flamencoelement.cz>>.

Timbasa. [Online] <<http://www.timbasa.cz>>.

7 Resumé

Jazz music is a very original genre. Improvisation is one of its main features. In fact, it is the most important element. Thanks to improvisation the musicians can express their feelings and mood. It is a declaration of freedom and liberty. This is the main reason why jazz became such an popular and original music genre.

The history of jazz in Pilsen was very varied. When the jazz was in its prime in Pilsen, large orchestras were being founded. They became a part of contemporary culture and it also became a very important part of people's lives. There was music every day and that predetermined a huge popularity for jazz.

When the big beat came, jazz had to step down, so to speak. The younger generation desired modern music. Due to this fact the big and famous jazz orchestras gradually began to vanish. It was a few years before jazz could be heard in Pilsen again. This genre was mostly desired by the contemporaries of famous era and by others, who were devoted audience.

In this thesis I tried to outline the evolution of jazz in Pilsen. I mostly focused on characters that lived the life of jazz music. On a few pages i tried to capture their frequently varied life.

This thesis could be helpful mostly for the educationalists in Pilsen and its surroundings. Thanks to this thesis they can obtain brief overview of jazz in their area and they can use this knowledge during their lectures in primary and secondary schools with music classes and in universities with a view to music.

8 Přílohy

Obsah:

I Textová příloha

Rozhovor s Jiřím Koptíkem

Rozhovor s Františkem Kučerou

Rozhovor s Ivanem Audesem

Rozhovor s Pavlem Hrubým

Rozhovor s Danielem Eberlem

Rozhovor s Václavem Greifem

II Obrazová příloha

obr. 1. Jiří Koptík

obr. 2. Jiří Koptík

obr. 3. František Kučera

obr. 4. František Kučera

obr. 5. František Kučera

obr. 6. Ivan Audes

obr. 7. Ivan Audes

obr. 8. Ivan Audes

obr. 9. Pavel Hrubý

obr. 10. Pavel Hrubý

obr. 11. Pavel Hrubý

obr. 12. Daniel Eberle

obr. 13. Daniel Eberle

obr. 14. Daniel Eberle

obr. 15. Václav Greif

obr. 16. Václav Greif

obr. 17. Václav Greif

I Textová příloha

Rozhovor s Jiřím Koptíkem

Jaký byl Váš hudební vzor?

Asi vyloženě nějaký hudební vzor jsem neměl. Snažil jsem se tedy těmi muzikanty inspirovat, ale nechtěl jsem nikdy někoho kopírovat. Netoužil jsem po tom, abych měl stejný styl hraní jako někdo přede mnou. Určitou inspirací pro mě byli všichni kytaristé.

Jakým způsobem jste skládal?

Na skládání jsem měl rád omezení. To pro mě byla zároveň inspirace. Omezením myslím nějaké zadání. Když jsem skládal pro Věru Wajсарovou, tak jsem většinou hudbu skládal na konkrétní text nebo nějakou poezii.

V divadle mne to hodně bavilo. Skládal jsem hudbu k představení na nějaký scénář, který vymyslel režisér. Důležitým prvkem při představení hraje také výtvarno. Líbilo se mi, že má hudba je součástí nějakého multimedialního výsledku.

Skládal jsem většinou u kytary, ale pak hlavně u klavíru. Pokoušel jsem se používat při práci i počítač. Moc se mi nestávalo, že bych šel městem a najednou mne napadla nějaká hudební myšlenka.

Čím se zabýváte kromě hudby?

Snažím se věnovat hlavně sportu. Mám rád sjezdové a běžecké lyžování. Chtěl jsem v tomhle odvětví mít nějaký cíl. Proto jsem si zvolil za vrchol, že se zúčastním nějakého maratónu na lyžích. Zatím jsem se zúčastnil osmi. Byly to maratóny na Šumavě, v Německu a Itálii.

Posloucháte ještě vůbec hudbu?

Abych pravdu řekl, tak vůbec. Doby, kdy jsem něco poslouchal, dávno minuly. Dnes si zahraju doma na kytaru. Už ani nevím, kdy jsem si sednul a pustil si vyloženě nějaké CD.

Na koncerty také nechodím. Nemám nějak motivaci k tomu, abych nějaké navštěvoval. Působím jako organizátor festivalu Jazz bez hranic a mou prací je to, že zvu kapely do České republiky. Tímto způsobem si zvu kytaristy, které bych si rád poslechnul. Občas mne pozve i Helmut Nieberle na nějaký ten festival do Německa. Těch se opravdu s chutí zúčastním.

Jaký je Váš největší úspěch?

Těžko říct. Ale asi to, že jsem to všechno zvládl a jsem pořád aktivní muzikant. Nejvíce pyšný jsem asi na věci, které jsem dříve složil. Největší radost mám z toho, když mi vydali CD v Jižní Americe. Bylo to hudba k představení Peter Pan. Jinak mám samozřejmě radost ze všeho, čeho jsem kdy dokázal.

Rozhovor s Františkem Kučerou

Vyzkoušel jste hodně hudebních stylů?

Tak určitě. Hrál jsem toho hodně. Jak na konzervatoři klasiku, tak pak něco v divadle. Dostal jsem se i k dechové hudbě. Nejvíce jsem však inklinoval k hudbě, kde se objevuje nějaký improvizací prvek. To mně asi bavilo nejvíc.

Jaký byl Váš hudební vzor?

Moc jsem se nepřibližoval k nějakému hudebnímu vzoru. Samozřejmě, že asi hlavním představitelem pro mě byl Miles Davis. Jeho nahrávky jsem poslouchal od rána do večera a díky němu jsem objevoval stále další a další věci. Poslouchal jsem asi hlavně všechny interprety, kteří ovlivňovali jazzové dění a byli výjimeční. Každá nová nahrávka mne dost oslovovala a inspirovala pro mou budoucí tvorbu.

Proč Vás baví zrovna jazz?

Základem všeho je především improvizace a komunikace. Je důležité taky to, abych při hraní měl ještě další kolegy. Ta tvůrčí činnost a kreativita dává vlastně dohromady ten jazz. Můžu vyjadřovat svoje pocity a díky jazzu cítím svobodu. To je právě to dobrodružství a to mně na tom baví ze všeho nejvíc.

Chtěl jste někdy hraní nechat?

Tak ani ne. Člověk potřebuje v životě nějakou tu motivaci, aby ho to nutilo jít dál. V poslední době té motivace moc není. Lidi na koncerty nechodí a hraje se málo. Tak nějak jsem k tomu nástroji už přirostl. Zuby mi už taky moc neslouží a rozsah není už velký, ale u hraní chci zůstat ještě dlouho.

Jaký je Váš největší úspěch?

Asi všechno co jsem dokázal. Jde hlavně o ten vnitřní pocit z toho, že dělám něco dobrého. Nejvíce si vážím hraní v kapelách, kdy ve mně se budil pocit blaha. Měl jsem opravdu radost, že člověk může dělat i něco krásného a dobrého. Mezi úspěchy patří i to, že jsem měl tu možnost účinkovat na zahraničních festivalech a setkat se tak s dalšími nadšenci, jako jsem třeba já.

Čeho byste chtěl ještě dosáhnout?

To se ještě uvidí, jestli bude nějaká ta možnost. Mně bude úplně stačit, když si budu moci zahrát a lidem se to bude líbit. Dnešní doba hudbě sice moc nepřeje, ale doufám, že to je jen zlomový okamžik. Rád bych hrál, natáčel a tvořil nové věci. Chtěl bych být prostě aktivní, protože hudba je můj život.

Čím se zabýváte kromě hudby?

Poslouchám hudbu. Když zrovna neposlouchám hudbu, tak se jdu prostě projít do přírody nebo kolem řeky. To ticho, které se na mně z kouta ničeho sálá je fascinující. Koukám se kolem sebe a sbírám novou energii. Někdy vyjedu i na svém kole, ale teď jsem už dlouho nebyl. Doma si někdy sednu a přečtu si nějakou zajímavou knížku, to se mi taky moc líbí.

Rozhovor s Ivanem Audesem

Jaký byl Váš hudební vzor?

Měl jsem jich hodně. Byl jsem mladý, a to je člověk jako houba. Nasává všechny ty informace a nahrávky kolem sebe. Poslouchal jsem každý den, prostě pořád dokola. Snažil jsem se poslouchat i jiné interprety, ale hlavně jsem se samozřejmě soustředil na bubeníky. Mezi mé oblíbené patřil Tonny Williams, Billy Cobham a Dave Weckl.

Co Vás na bicích baví?

Je to takový nástroj, který má největší podíl na výkonu kapely. Baví mně to z toho důvodu, protože bubeník je motorem. Je to někdo, kdo žene tu kapelu dál a nesmí polevit za žádnou cenu. Hrát na bicí je sice vážně těžké, protože některé skladby jsou vážně obtížné, ale zároveň je to taky krásné. Cítím se dobře, když mám nadhled nad vším a jsem nejdůležitější součástí tělesa. V pomalých skladbách jde samozřejmě o výborný výkon, ale u rychlejších písní se můžu vyřádit.

Váš největší úspěch?

Pro mě největším úspěchem bylo to, když mne pozval jeden zpěvák z Plzně v 15 letech na koncert Pražského Big Bandu do Lucerny v Praze. Strašně rád jsem chtěl jet a těšil se na zážitek.

Po koncertě jsem byl naprosto zničený. Měl jsem z toho snad čtyři dny horečku. V hlavě jsem si říkal, že bych si strašně přál hrát v takovém Big Bandu. To se mi nakonec splnilo. Můj sen se stal skutečností.

Čeho byste chtěl ještě dosáhnout?

Konkrétní představu asi nemám. Chtěl bych asi hlavně hrát s těmi lidmi, se kterými hrají nyní.

Chtěl jste hraní někdy nechat?

Chtěl. Člověk se snaží přiblížit k těm největším muzikantům, k jejich stylu a projevu. To se ale někdy prostě nedaří a pak nastane takový ten skličující pocit, že to

nemá cenu. Časem to ale přejde a člověk si uvědomí, že si musí vytvořit nějaký ten vlastní styl, aby ho poznal každý posluchač.

Čím se zabýváte kromě hudby?

Věnuju se hodně sportu. Nejvíc mně baví asi tenis. Jinak se věnuji všem sportům jako lyžování, plavání a jízdě na kole. Někdy tohle všechno nestíhám, ale snažím se, abych se udržoval v nějaké kondici.

Posloucháte hudbu?

Moc už ne. Člověk už to tak nějak všechno zná, už je tím naprosto přehlcený. Učím v Německu, a když jezdím autem, tak poslouchám rádio. Neposlouchám písničky, ale rozhlasové pořady, které jsou většinou v němčině. Tím si svoji němčinu zdokonaluji.

Rozhovor s Pavlem Hrubým

Jaký byl Váš hudební vzor?

Myslím, že jsem neměl žádný hudební vzor. Do roku 1988 jsem vůbec nevěděl, co jazz je a trochu jsem se k němu dostal až v příbramském Big Bandu a při hraní v P Jazz Combu. U nás doma bylo maximálně LP Elvise Presleyho, Franka Sinatry a Karla Gotta. Když mi bylo 14 let, tak jsem poslouchal Elán. V 16 jsem začal poslouchat Pražský výběr. Až tedy potom jsem se dostal k jazzu a neznal jsem vůbec nic.

Hrál jste odlišné hudební styly?

Hrál jsem jich hodně. Vlastně jsem hrál asi skoro všechny. Dřív jsem vystupoval celkem dost v klubu Pod Lampou a tam se hrálo naprosto všechno. Zahrál jsem si tam big beat, pop, punk, jazz a spoustu dalších stylů.

Dřív jsem hrával ještě v dechovce, takže mám i zkušenost z různých pochodů, polek a valčíků. Na konzervatoři jsem se setkal s klasickou, komorní a symfonickou hudbou.

Bylo toho opravdu hodně a jsem pyšný na to, že jsem si tím vším mohl projít. Dneska mi nedělá problém jít hrát s nějakou kapelou, aniž bych se bál, že to nezahraju.

Zkoušel jste někdy skládat?

Hlavně se věnuji improvizaci. Ta hudba vzniká přímo na místě a je důležité mít u sebe schopné lidi. Mezi lety 2000 až 2004 jsem skládal klasické party psané do not. Napsal jsem toho celkem hodně, ale to není právě v notách, nýbrž všechno na CD.

Svou první skladbu jsem napsal v roce 1991 a to byla Balada pro Pocahontas. Některé skladby jsem složil tak, že jsem hrál na saxofon a pak psal do not. Hodně jsem jich složil u klavíru. Položil jsem ruce na klavír a intuitivně zkoušel skládat. Musím mít pro to motivaci. Nebo nějaký impuls proč vlastně psát. Jednou z motivací bylo narození mé dcery. Pro tu jsem následně složil jednu věc.

Jaký je Váš největší úspěch?

Můj největší úspěch je to, že jsem to ještě nevzdal a že jsem pořád nabytý energií a mám chuť pořád vymýšlet nové projekty. Měl jsem taky chuť s hraním skončit. Tohle jsem si říkal v hlavě už tisíckrát ať už kvůli penězům nebo kvůli lidem, se kterými jsem hrál. Láska k hudbě mne u toho ale udržela.

Čeho byste chtěl ještě dosáhnout?

Chtěl bych tvořit a hrát až do smrti. Mne hudba hrozně baví a nenechám toho, dokud budu moci držet saxofon v ruce. Můj cíl tedy je ten, abych byl zdravý, hrál a učil ostatní. Pokud se mi v hlavě nezmění něco, kvůli čemu bych musel hraní nechat, tak u toho vydržím ještě hodně dlouho.

Čím se zabýváte kromě hudby?

Mám leda čas se vyspat. Strašně rád bych si četl knížky, ale nemám už na to sílu. Když nehraji, tak se snažím odpočívat. Když odpočívám, tak poslouchám ticho, protože to potřebuji, vůbec na nic nemyslet.

Rozhovor s Danielem Eberlem

Jaký byl Váš hudební vzor?

Poslouchal jsem úplně všechny hráče a všechny styly, takže každý byl asi mým hudebním vzorem. Hlavně jsem poslouchal Milese Davise a kapelu Weather Report.

Čím se zabýváte kromě hudby?

Snažím se věnovat hlavně rodině a dětem. To mi zabere asi nejvíc času, protože mám malé děti a ty můj čas asi nejvíce potřebují. Na mně už mi toho tolika nezbyvá. Přesto se snažím běhat a jezdit na kole. Před pěti lety mi zavolal Ivan Audes, jestli bych si s ním nezahrál tenis, takže se už nějakou dobu věnuji tenisu.

Jaký je Váš největší úspěch?

To se nedá tak zcela říct, že bych nějaký největší úspěch měl. Asi to bude moje výdrž. Přeci jenom jsem studoval dvě školy najednou. Neměl jsem toho moc, ale i takto studovat je dost náročné. Teď si nejvíce vážím své rodiny, protože ta je pro mne vším.

Čeho byste chtěl ještě dosáhnout?

Chtěl bych asi stále pokračovat v hraní. Věnovat se tomu tak nějak naplno. Jinak nemám nějaký vyložený cíl do budoucna.

Rozhovor s Václavem Greifem

Jaký byl Váš hudební vzor?

Poslouchal jsem všechno. Mezi mé oblíbené patřil Louis Armstrong, Miles Davis a kapela Weather Report. Hlavně jsem poslouchal saxofonistu, kterým byl Paquito Rivera. Snažil jsem se poslouchat snad všechno, abych měl nějaký hudební rozhled. Poslech veškeré hudby se odrazil i v mých působitích, protože jsem si taky prošel různými styly.

Čím se zabýváte kromě hudby?

Tak kromě práce se snažím věnovat i sportu. Dříve mně k tomu hodně vedl můj dědeček. Hrál jsem závodně volejbal, ale tomu se už dnes nevěnuje. Teď se snažím občas jezdit na kole. Spíše se teda věnuji hudbě.

Skládal jste někdy?

Snažil jsem se o to, abych něco složil, ale moc toho nebylo. Myslím, že tak deset písní jsem složil. Největší problém mám s tím, že nedokážu vybrat finální verzi písně. Nikdy jsem nebyl úplně s výsledkem spokojený. Skládal jsem většinou u klavíru a do

kapely Jazz Mistake jsem přinesl už hotovou skladbu. Věděl jsem, co se kde bude hrát a jakým směrem se celá skladba bude ubírat.

Čeho byste chtěl ještě dosáhnout?

Chtěl bych hlavně dělat hudbu takovou, která mne baví. To je pro mě asi nejdůležitější. Mám rád stále nové projekty a rozhodně bych chtěl dělat něco v rytmu flamenca nebo něco podobného.

II Obrazová příloha

obr. 1. Jiří Koptík (www.vplzni.cz)

obr. 2. Jiří Koptík (www.lasophia.cz)

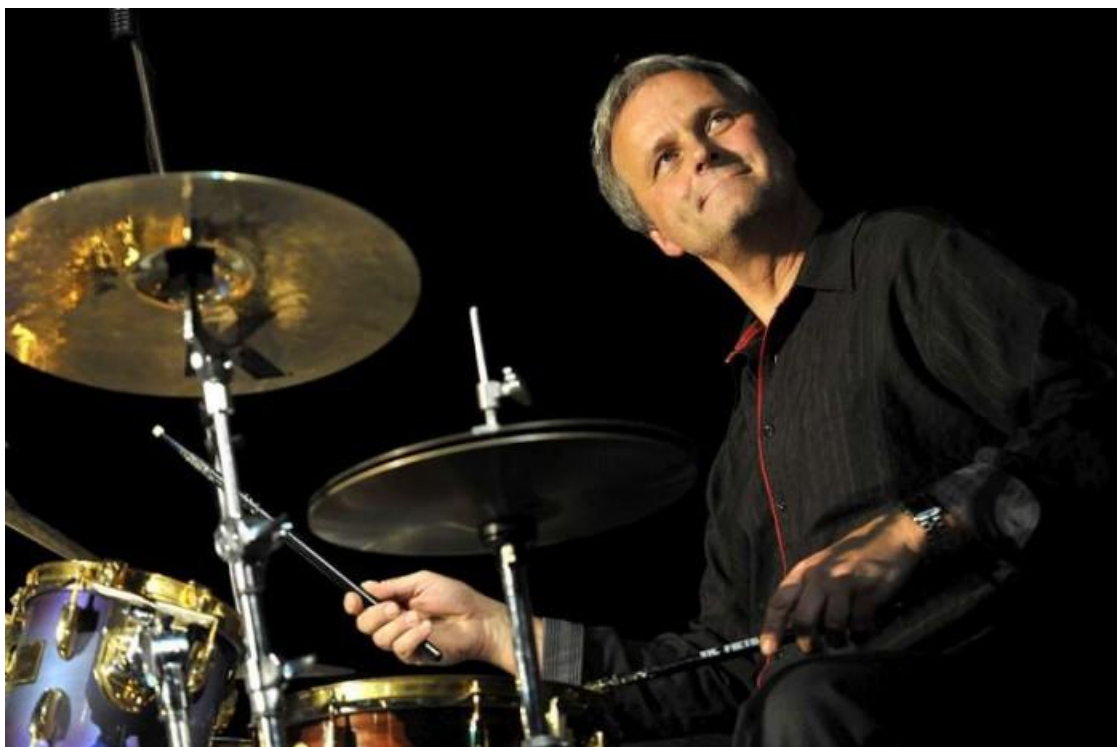
obr. 3. František Kučera
(jazzovydychanek.webnode.cz)

obr. 4. František Kučera (www.limbo-music.cz)

obr. 5. František Kučera (www.limbo-music.cz)

obr. 6. Ivan Audes (www.jazzgoestotown.cz)

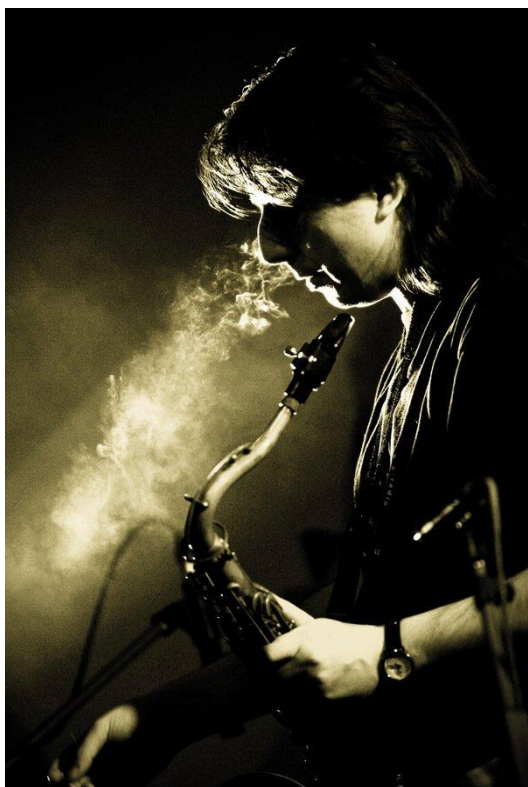
obr. 7. Ivan Audes (www.moreblues.cz)

obr. 8. Ivan Audes (www.goout.cz)

obr. 9. Pavel Hrubý (www.limbo-music.cz)

obr.10. Pavel Hrubý
(www.facebook.com)

obr. 11. Pavel Hrubý
(www.amp.cz)

obr. 12. Daniel Eberle (www.jazzrock.estranky.cz)

obr. 13. Daniel Eberle
(www.jazzrock.estranky.cz)

obr. 14. Daniel Eberle
(www.jazzgoestotown.cz)

obr. 15. Václav Greif (www.vasik.net)

obr. 16. Václav Greif (www.vasik.net)

obr. 17. Václav Greif (www.vasik.net)